

KADERE iman hakkında merak ettiğin soruların cevapları

KADERİ merak ediyorum

Kader ve Kaza nedir? • Yaşadığımız her şey kaderimizde yazılı mı?
Kaderin mahkûmu muyuz? • Neden bazıları zengin, bazıları fakir?
Kader değişir mi? • Allah ne yapacağını biliyorsa, benim suçum ne?
Kader bizi zorlamıyor mu? • Deprem kader değil mi?
Kaderimde zayıf not almak varsa, neden çalışayım?

**SORULARIN
CEVAPSIZ
KALMASIN!**

Özkan Öze

uğurböceği yayınları

**KADERE iman hakkında
MERAK ettiğin soruların cevapları**

KADERİ MERAK ediyorum

Özkan Öze

illustrasyonlar: Sevgi İçigen

Yayın No: 108
KADERİ MERAK EDİYORUM

Genel Yayın Yönetmeni: Ergün Ür
Yayınevi Editörü: Özkan Öze
Tashih: Emine Aydın
İç Düzen/Kapak: Zafer Yayınları
ISBN: 978-605-5523-14-5
Sertifika No: 14452

Uğurböceği Yayınları, Zafer Yayın Grubu'nun bir kuruluşudur.
Talatpaşa Mah. İmrahor Cad. Terasavler Sitesi,
Büyük Otopark Zemin Katı, 1-A, Kağıthane - İstanbul
Tel: (0212) 446 21 00
Faks: (0212) 446 01 39

www.zafer.com
zafer@zafer.com
www.facebook.com/zafer yayinlari
www.twitter.com/zafer yayinlari

copyright © 2014

Önsöz

Merhaba!

Merak Ediyorum Dizisi'nin bir önceki kitabında, altıncı kitabın **Melekleri Merak Ediyorum** olacağını söylemiştim. Ama gördüğün gibi öyle olmadı. Altıncı kitap **Kaderi Merak Ediyorum** oldu. Demek ki, kader böyle imiş!

Bu kitap, kader konusunda sorduğun sorular ve benim vermeye çalıştığım cevaplardan oluşuyor.

Kader konusu biraz zor bir konu. Bu kitapta bütün sorularına cevap veremedim. Ama en önemlilerini cevaplamaya çalıştım. Geriye kalanları ise, sen kendin cevaplayacaksın. Çünkü buradan öğreneceğin bilgiler, bundan sonra aklına gelebilecek kaderle ilgili ne kadar soru varsa, onların cevaplarını kendi başına bulmana yardımcı olacak..

Zaten bu kitaba başlarken hedefim, kafanda kaderle ilgili ne kadar soru varsa hepsini tek tek cevaplamak değildi. Hedefim, çoğu zaman ucuz şarkılarda ve cahilce konuşmalarda duyduğumuz bu esrarengiz kelimenin, tam olarak ne anlama geldiğini kavramanı sağlamaktı.

Eğer bunu başarabildiysem, hayatın boyunca aklına gelebilecek yahut karşına çıkabilecek “kader soruları”na cevap bulman, zor olmayacak diye ümit etmekteyim...

Merak Ediyorum Dizisi'nin öteki kitapları gibi bu kitabı da, basılmadan önce hem Alaaddin Başar, hem de Niyazi Beki tarafından satır satır okundu ve gözden geçirildi.

Böylece ben de, “Belki eksikleri var ama, en azından içinde yanlışsı yok” diyebiliyorum rahatlıkla...

Kaderi Merak Ediyorum kitabını çalışırken, başucumdan bir an için bile eksik etmediğim bazı kitaplar vardı. Sık sık onların sayfalarını karıştırıyor ve sana vereceğim cevaplar için, güzel örnekler, mantıklı açıklamalar arıyordum.

İleriki yaşlarda, o kitapları da okumak istersin diye sana en önemli 4 bilgi kaynağımın ismini vermek istiyorum:

1- Kader Risalesi, Bediüzzaman Said Nursi

2- Kader Nedir?, Mehmet Kırkını

3- Bir Kader Sohbeti, Alaaddin Başar

4- www.sorularlaislamiyet.com

Merak Ediyorum Dizisi'nin son kitabı **Melekleri Merak Ediyorum**'da görüşmek duası ile....

— zkan ze

KADERİ

merak ediyorum

Kader nedir?

“Biz ~~her~~ eyi bir kaderle yarattık” (Kamer Sûresi, 49)

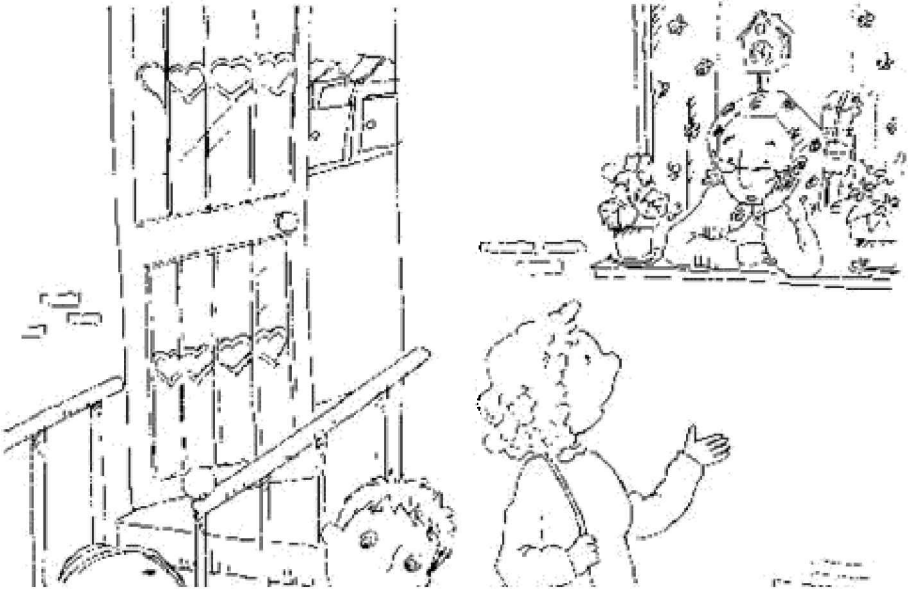
İLK GENÇLİK dedikleri yaşlardaydım. Kaderin ne olduğuna dair en küçük bir fikrim yoktu. Fakat bu esrarengiz kelimeyi, son zamanlarda çok sık duyar olmuştum.

“Ne yapalım kaderim böyleymi ...”

“Kader kurbanı oldu yazık, pek de gençti...”

“Ben böyle kadere ne diyeyim arkada ...”

Kimin ağzından, içinde ‘kader’ geçen bir cümle çıksa; ormanda bir çıtırtı duyan tavşanlar gibi durup etrafıma bakınıyor ve konuşulanları anlamaya, anladıklarımın da, kaderin ne anlama geldiğine dair, bir anlam çıkarmaya çabalıyordum...

Ama, nafile çabalıyordum...

Çünkü duyduklarım, bana kaderin ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermediği gibi; onu daha da bilinmez bir şey haline getiriyordu...

“Kader i te... Ne yapacaksın?!”

“Adam kaderine boyun eğdi!”

“Bendeki kader de kimsede yok!”

İnsanlar bir lanetten, herkesi eninde sonunda yakalayacak bir belâdan bahseder gibi bahsediyorlardı kaderden...

“Bizim de kaderimiz böyleymi ...”

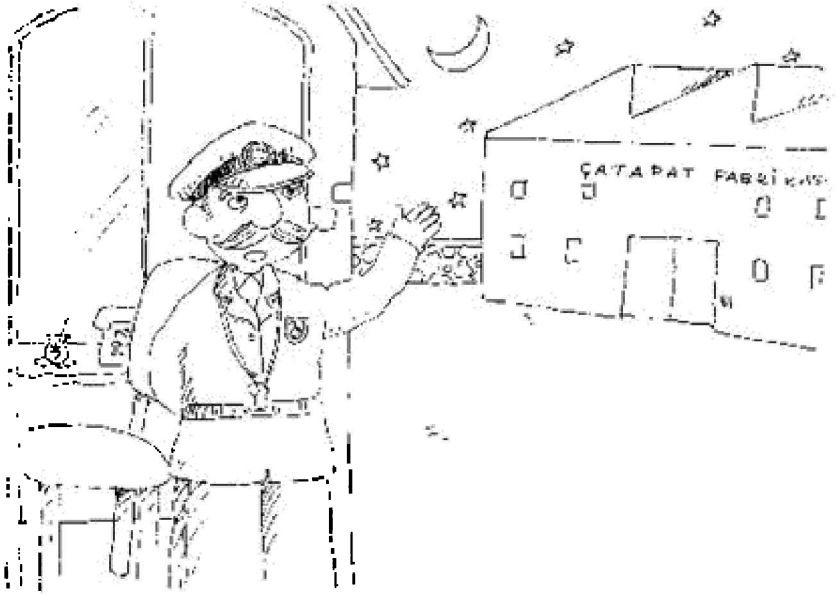
“Kader utansın...”

“Kader yüzümüzü güldürmedi...”

Kader öyle etti, kader böyle etti... Hemen herkes kaderden şikayetçiydi...

Kimin başına kötü bir iş gelse, kimin işleri kötüye dönse, kim düşse, kim hasta olsa, kim başını bir duvara çarpsa, kim malını mülkünü kaybetse.. kadere veryansın ediyordu...

Onca serveti gözümüzün önünde, at yarışı kumarında kaybettikten sonra, çatapat fabrikasında bekçilik yaparak geçimini sürdürmek zorunda kalan İcabettin Dayı bile, kaderinden şikayet etmeden neredeyse tek bir gün geçirmiyordu!

İşin garibi, kimsenin aklına İcabettin Dayı'ya, “Kadere ne söyleniyorsun, kendine söylen söyleneceksen!” demek de gelmiyordu...

Kadere karşı yapılan bu itirazlar, ne kadar haklı itirazlardı?

Hepsinden önemlisi, neydi bu kader?

“Ah kader! Ah kader!” diye kime kızılıyordu bu insanlar, neyi suçluyorlardı?

İlk gençlik çağlarımin başlarındaydım. Kaderi merak ediyordum.

Ve bindiğim bütün minibüslerde, hep aynı şarkı çalıyordu:

“Bana kaderimiiiiin oyunu mu buuuu...”

Kötülükler kaderden, ya iyilikler?

Kaderi düşünürken ilk farketdiğim şey, insanların başlarına gelen kötü ve olumsuz durumlar karşısında sürekli onu dillerine doluyor olduklarıydı. İşler yolunda giderken, kimsenin kaderi hatırladığı falan yoktu.

Kendi kendime, “Galiba..” dedim. “Kader sadece kötü olaylarla ilgili bir şey...”

Mesela kazalarla, hastalıklarla, beklenmedik ölümlerle, iflas etmelerle yanlış işlere bulaşmalarla.. falan!”

İnsan etrafında, kaderinden memnun olan ve kaderine sevinen hiç kimseyi görmeyince, böyle düşünüyordu ister istemez...

Bir süre, kader benim için hayatta başıma gelmiş ya da gelecek ne kadar kötü şey varsa, onların sebebi olarak kaldı. Fakat, hayatımdaki sayısız iyi ve güzel şey ne olacaktı?

Bir ağaca tırmanabilecek kadar büyüdüğümde, evimizin arka bahçesinde, kocaman bir incir ağacı bulmam mesela...

Tekrar tekrar okumaktan büyük keyif aldığım kitapların, *Mercan Adası'nın*, *Kaptan Grant'in Çocukları'nın*, *Küçük Prens'in*, *Tom Sawyer'in*.. ben onları öyle uzun boylu aramadan, şıp diye karşıma çıkıvermeleri...

Ilık gölgelikli yaz vakitlerinde, çiçek açmış ıhlamur ağaçlarının altından gözlerimi kapatıp kollarımı açarak geçmelerim...

Tanıştığım bütün kuşlar ve sırtını sıvazladığım bütün

kedilerim...

Sabahları taze ekmek, tereyağı, akşam sofralarında tarhana çorbası...

Ve sevdiğim herkesin yanımda olması...

Hayatımda bir sürü güzel şey vardı. Ve bunlar da benim kaderimdi elbette...

Hastalık nasıl kaderse, sağlık da öyle kaderdi çünkü...

Ayrılık da kaderdi, kavuşmak da..

Kaybetmek de kaderdi, kazanmak da..

Zenginlik de kaderdi, fakirlik de...

Doğmak da kaderdi, ölmek de...

Galiba, “Kader nedir?” sorusunun cevabını “şimdilik” bulmuştum:

“Başımıza gelen şeyler! İyi kötü, güzel çirkin, doğru yanlış.. yaşadığımız ya da yaşayacağımız her şey bizim kaderimizdi..!”

Eh! Bu, bir önceki cevaba kıyasla çok daha doğrudu. Fakat, o kadar da eksikti...

Çünkü kader, sadece insanların hayatları ile, yaşadıkları ile alâkalı bir şey değildi.

Her şeyin, bir kaderi vardı!

Parmak uçlarımdan dağlara, yıldızlara, sabah kozasından çıkıp, akşama kalmadan ölen bir takım ince kelebeklerden, gezegenin en uzun ömürlü canlıları olan bin yıllık, sekoya ağaçlarına kadar her şeyin, bir kaderi vardı...

Her şeyin bir kaderi var...

Her şeyin bir ölçüsü, bir miktarı vardı. Bir başlangıç noktası, bir bitiş çizgisi, belirlenmiş bir yolu, artmayacak ve eksik kalmayacak bir sayısı, dışına taşamayacağı bir sınırı, göremiyor olsak da, etrafını çepeçevre kuşatan bir kalıbı vardı her şeyin...

Çünkü Allah, her şeyi bir kadere göre yaratıyordu; ve kader, bir anlamıyla ölçü demektir, miktar demektir...

Şimdi bir kağıt al ve bir elini parmaklarını açabildiğin kadar açıp kağıdın üzerine koy. Sonra bir kalem alıp, elinin resmini çiz..

Sonra da elini kaldır ve kağıda çizmiş olduğun el resmine bir bak.

İşte bu gördüğün senin elinin sınırlarıdır.

Sen daha annenin karnında henüz hiçbir şeye benzemeyen şekilsiz bir hücre yığını iken, bu sınırlar belliydi.

Allah bazı hücrelerin kaderine kalp olmayı, böbrek olmayı, mide olmayı, beyin olmayı yazdı. Bazılarına ise, el olmayı, parmak olmayı..

Kaderinde parmak olmak yazan hücreler, bir araya toplandı.

Bir parmak olacak hücreler, zaman içinde çoğaldı çoğaldı ve durmaları gereken sınıra kadar çoğaldı.. Ama tek bir hücre bile,

kendisi için belirlenen sınırı aşmadı.

Parmakların, nerede başlaması gerekiyorsa orada başladı uzamaya ve nerede bitmesi gerekiyorsa orada durdu uzamaları... Ne serçe parmak, olması gerekenden daha uzun oldu, ne orta parmak olması gerekenden daha kısa...

Görünüşte onları bir arada tutacak, başlamaları gereken yerde başlatacak, durmaları gereken yerde durduracak, serçe parmağı kısa, orta parmağı uzun, diğerlerini ise en uygun boyda ve baş parmağı hepsinden bambaşka bir şekle sokacak hiçbir şey yoktu.

Ama onlar için belirlenmiş bir kader vardı...

Allah her şeyi bir kadere göre yaratıyordu; ve kader ölçü demekti, miktar demekti...

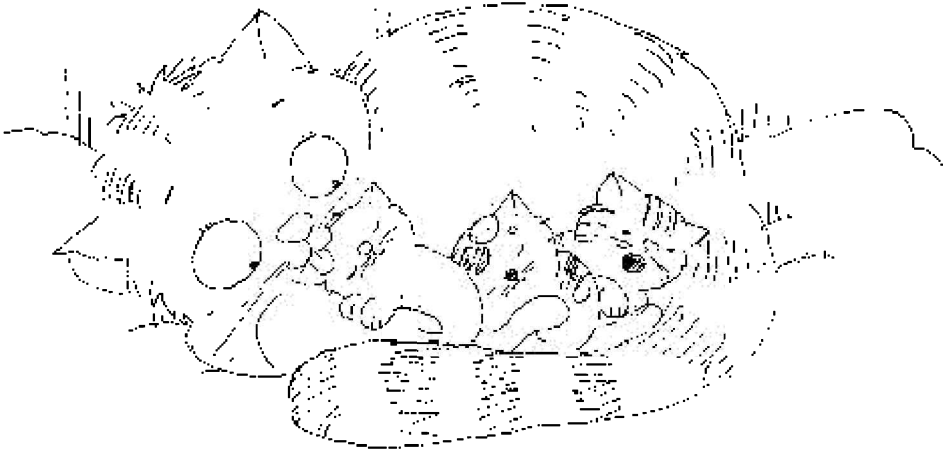
Eğer Allah parmaklarımızı yaratırken bir kader belirlememiş olsaydı, böyle kullanışlı ellere hiçbir zaman sahip olamazdık.

Eğer parmaklarımızı oluşturacak hücreler, dökülen su kadar başıboş olsalardı, ellerimizden akla hayale gelmeyecek acayip şeyler uzardı da, kalem tutup yazı yazabilecek bir beş parmak asla uzamazdı...

Oysa, görmediğimiz kalıplarda, en güzel şekilde büyüyerek gelişen el ve parmaklarımızın kaderi, ne de güzeldi...

Her şeyin, bir kaderi vardı...

Sen annenin karnında dışından tırnağına, elinden ayağına kadar, insan olmak üzere şekillenirken, tombul bir kediciğin usul usul yaladığı şişkin karnında, bambaşka hücreler, keskin tırnaklı ve pek maharetli pençelere dönüşmekteydi.

Çünkü onların kaderlerinde, bir kedi yavrusuna pençe olmak yazılıydı...

Bir bebeğin, yumuk yumuk elleri başka, bir kedi yavrusunun, tüylü ve tırnaklı patileri başka şeydi..

Her ikisinin de ölçüleri başka, miktarları başka, boyları başka, şekilleri başkaydı...

Çünkü bebeğin elleri için yazılan kader ile, kedi pençelerinin kaderi başkaydı...

Aynı anda, bir kartal yumurtasının içinde, bambaşka bir kaderle belirlenmiş bambaşka bir canlı yaratılmaktaydı...

Onun kaderinde, uçuşması için kanatlar, yüzlerce metre yukarılardan minik tarla farelerini görebilmesi için keskin gözler, sipsivri de bir gaga yazılıydı...

Bir başka yumurtanın içinde ise çok daha başka hücreler, bambaşka bir kaderin kendilerine belirlediği ölçüler, miktarlar ve sınırlar içinde, solungaç olmakta, yüzgeç olmakta ve derin

denizlerin metrelerce altında rahat rahat yaşayabilecek, bir orkinos balığına dönüşmekteydi..

Her şeyin, bir kaderi vardı.

Ve toprağın karanlık karnında uyuyan hadsiz hesapsız tohumcuk, kaderin görünmez kalemi ile yazılmış minicik defterler gibiydi...

Tatlı serin bir nisan sabahı, kaderinde bir tohumun kapısını çalmak yazılı bereketli yağmur damlaları, gökyüzünden indirildiğinde; defterlerde yazılanlar, bir bir gerçekleşmeye başladı...

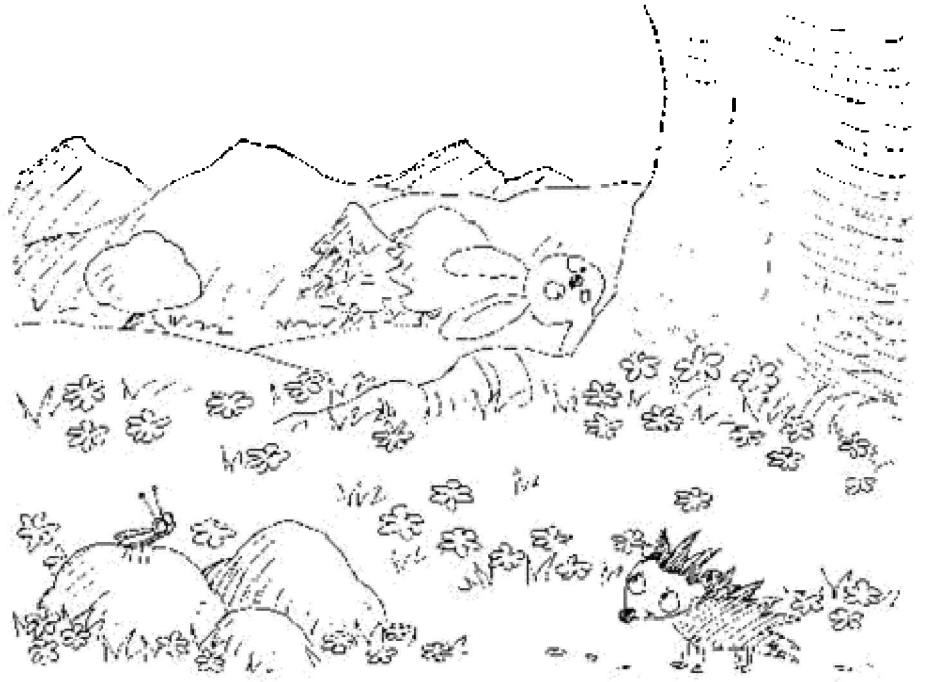
Bir tohumun kaderinde, altın kalpli bir papatya olmak yazılıydı..

Bir diğer tohumun kaderi ise, çınar ağacı olmaktı...

Papatya da büyüdü çınar ağacı da.. Ama hiçbir papatya, çınar ağacı kadar büyümedi. Hiçbir çınar ağacı da, papatya kadar küçük kalmadı.

Papatya, papatya gibi şenlendirdi çimenlik tepeleri..

Çınar ağacı ise, bir çınar ağacından beklendiği gibi, bulutlara doğru göğerti..

Yerlerde ve göklerde yaratılmış her ne varsa, bir ölçü ve bir miktar ile yaratılıyordu...

Bir başlangıç noktası, bir bitiş çizgisi, belirlenmiş bir yolu, artmayacak ve eksik kalmayacak bir sayısı, dışına taşamayacağı bir sınırı, göremiyor olsak da, etrafını çepeçevre kuşatan bir kalıbı vardı her şeyin...

Bebeklerin elleri, kedilerin patileri, kartalların kanatları, balıkların yüzgeçleri, çiçeklerin renkleri kokuları, meyvelerin tatları ve yıldızların, ayların gezegenlerin yolları, onların kaderleriydi...

Allah, her şeyi bir kadere göre yaratıyordu; ve kader, ölçü demekti, *miktar* demekti...

Şans yok, tesadüf yok, kader var!

Kaderin, böyle her şeyi içine alan bir anlamı olması elbette bu kelimeyi ucuz şarkılardan ve cahil konuşmalardan başka hiçbir yerde duymamış benim gibi biri için oldukça şaşırtıcı ve heyecan vericiydi.

Hem her şeyin bir kadere vardı, hem de her şey kaderde vardı.

Şu kâinata her ne oluyorsa Allah onun olmasını istediği için oluyordu.

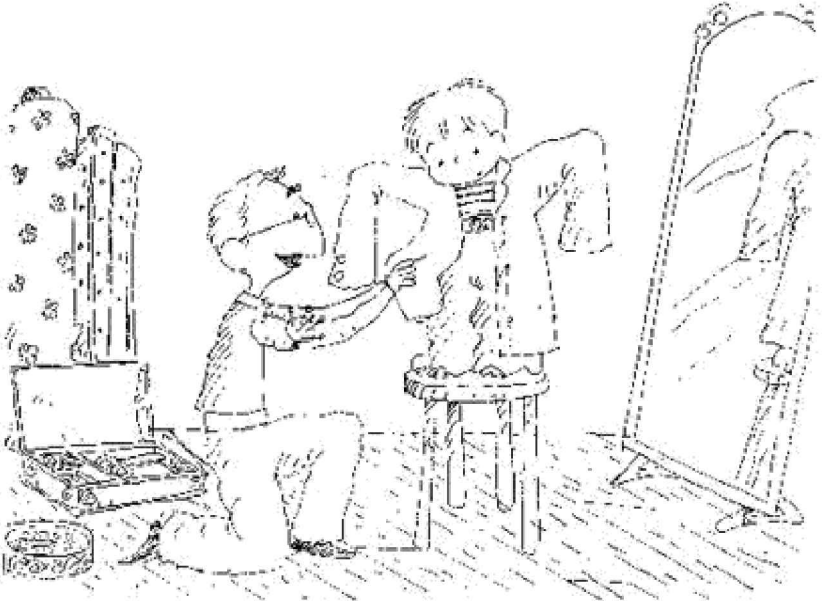
Yıldızlar ve atomlar gibi dönenler, Allah dönmelerini emrettiği için dönüyor; duranlar ise, Allah durmalarını istediği için duruyordu.

Bölünen hücreler, Allah'ın emri ile bölünüyor, ve yine Allah'ın kaderinde yazdığı sınırlar içinde kuşlara, arılara, çiçeklere, kelebeklere, fillere ve insanlara dönüşüyordu.

Hiçbir şey başıboş ve kendi kendine olmuyordu. Zaten olamazdı da..

Bir kumaş parçası bile, onu ölçüp biçecek, bir terzi olmadan gömlek olamazdı.

Olmazdı öyle bir gömlek, olsa da kimsenin sırtına uymazdı...

Şu yeryüzünde gezip dolaşan sayısız türde canlı, üzerlerinde bedenleri için en güzel, en uygun elbiseler taşıyorlardı.

İnsanların mükemmel birer derileri, kutup ayılarının kürkleri, böceklerin kabukları, balıkların pulları, kuşların tüyleri vardı.

Dünyanın en usta terzilerini bir araya toplasanız, bir ağacı, gövdesinden ta en ince dallarına kadar sarıp sarmalayacak bir elbise dikemezlerdi...

Oysa bütün ağaçlara, bütün bitkilere, ne güzel elbiseler giydirmişti Allah...

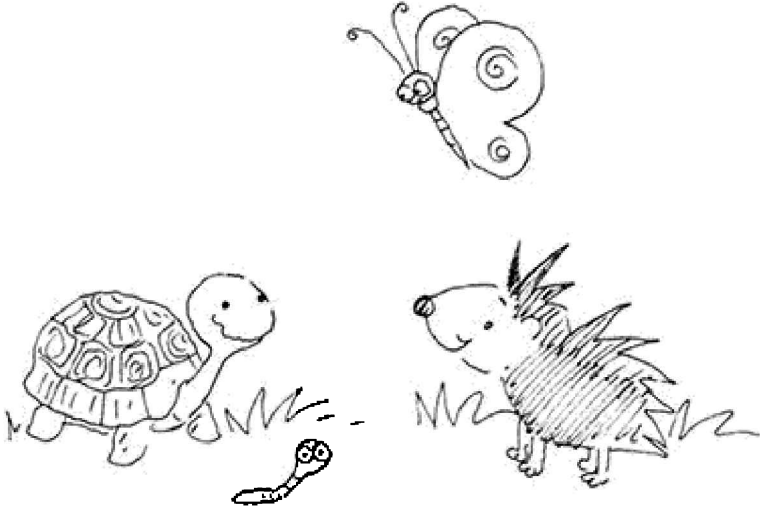
Kimi kalın pütürüklü, kimi pamuk gibi yumuşacık, kimi dikenli mikenli, kimi taş gibi sert kimi de bir gül yaprağı gibi serin, kadifeden...

Kimin nasıl bir elbiseye ihtiyacı varsa, Allah onun sırtına öyle bir elbise giydirmişti.

Canlıların sadece dış görünüşleri bile, bütün bu işlerin tesadüfen, kendi kendine, şans eseri, rastgele.. olmayacağını; hepsinin bir plânla, bir ölçüyle, bir miktarla, yani bir kaderle yaratıldığını göstermeye yeter de artardı bile...

Hiçbir şey başıboş değildi. Şans yoktu, tesadüf yoktu ama, her şeyin bir kaderi vardı.

Ve kader ölçü demekti *miktar* demekti...

Özgür bir irade

Her şeyin bir kaderi vardı. Peki ama, bir ağacın, bir karıncanın, bir yıldızın kaderi ile bir insanın kaderi aynı şey miydi?

Ağacın kaderi ağaç olmak, karıncanın kaderi karınca olmak, yıldızın kaderi yıldız olmak, insanın kaderi ise insan olmaktı.

Ve insan olmak, başka bir şey olmaya benzemeyen bambaşka bir şeydi...

Kaderinde bir elma ağacı yazılı tohum, bir elma ağacı olduğunda,

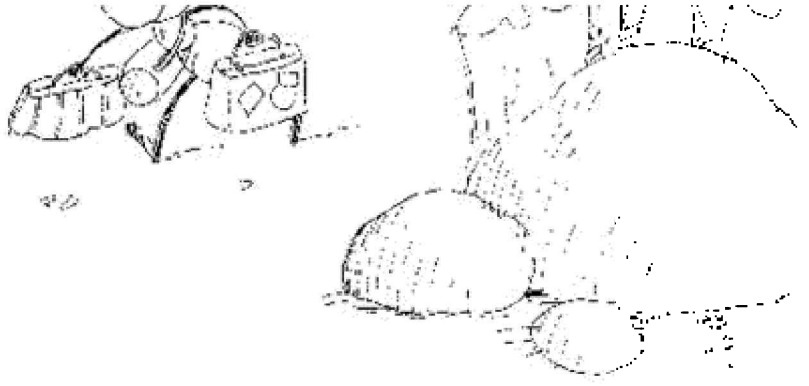
meyve olarak elma verir.

“Yok hayır! Ben elma vermek istemiyorum, ben armut vermek istiyorum!” diyemezdi.

Kaderinde bir karınca olmak yazılı olduğu için karınca olarak yaratılan minicik bir böcek:

“Ben karınca oldum ama, öteki karıncalar gibi sabahtan akşama kadar buğday tanesi, ekmek kırıntısı toplamakla uğraşamam. Başka bir işte çalışmak istiyorum. Hatta çalışmak falan da istemiyorum!” diyemezdi.

Kaderinde nasıl bir yörüngede dönüp duracağı belli olan bir yıldız:

“Ben böyle bir yoldan gitmek istemiyorum. Şöyle bambaşka bir yoldan gitmek istiyorum.Etrafa ısı ve ışık saçmaya da niyetim yok. Alıp başımı gidiyorum bu galaksiden” diyemezdi.

Ancak insanlar söz konusu olduğunda durum değişmekteydi.

Çünkü insanın kaderinde, ne ağaçların, ne karıncaların ne de yıldızların kaderinde yazılmamış bir özellik vardı: “Özgür bir irade..”

Bir elma ağacı, elma ile armut arasında serbest bırakılmış da, o elma vermeyi seçmiş değildi.

Elma ağacı olarak yaratıldığı için başka bir seçeneği hiç olmamıştı zaten...

Karınca, ağaca nisbeten bir miktar daha özgür görünse de, o da eninde sonunda bir karıncaydı ve ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Yani gideceği tek bir yol, varacağı tek bir yer vardı karıncanın...

Yıldızlar, bütün ihtişamlarına rağmen, uzayda başıboş değil; Allah'ın tayin ettiği yörüngelerde yüzüyorlardı. Onların da yolları

belliydi...

İnsan ise, hayatı boyunca, siyah ile beyaz kadar birbirinden farklı seçenekler; sağ ile sol, aşağısı ile yukarısı gibi birbirinin tam tersi yönlere giden yollar arasında dilediğini seçme konusunda özgür bırakılmıştı...

Ağaçlardan, karıncalardan, yıldızlardan farklı olarak, insanın özgür bir iradesi vardı.

İyilik ile kötülük arasında,

Yapmak ile yapmamak arasında..

Gitmek ile gitmemek arasında..

Doğru ile yanlış arasında..

Adalet ile zulüm arasında..

Helal ile haram arasında..

Günah ile sevap arasında..

Ve hatta Allah’a iman etmek ile inkâr etmek arasında, dilediğini tercih edebiliyor; tercih ettiği yollardan gidiyor ve hayatını kendi iradesi ile yaptığı bu tercihlerle geçiriyordu...

İşte bizim kaderimiz, böyle bir kaderdi...

* * *

Sana, “Merhaba! Ölüme ve ahiret hayatına dair sorularına cevap vermeye çalıştığım *Cenneti Merak Ediyorum*, kitabından beri görüşemedik. Nasılsın iyi misin?” demeden, kader konusuna hızlıca bir giriş yapmış oldum.

Aslında, insanların kader konusundaki soruları, genellikle kendi hayatları, kendi kaderleri hakkındadır.

Tıpkı seninkiler gibi...

Ama, “Kader Nedir?” sorusuna cevap vermeye çalıştığım bu bölüm, bundan sonra konuşacaklarımız için temel oluşturacak.

Çünkü, kaderin ne olduğunu bilmeden, ona dair soru sormanın

ve cevaplar aramanın pek bir anlamı olmayacaktı..

Bu kitabın ilerleyen sayfalarında, bazı konuları konuşurken, burada anlatmaya çabaladığım şeyleri tekrardan hatırlamanı isteyeceğim...

Kaza ne demek?

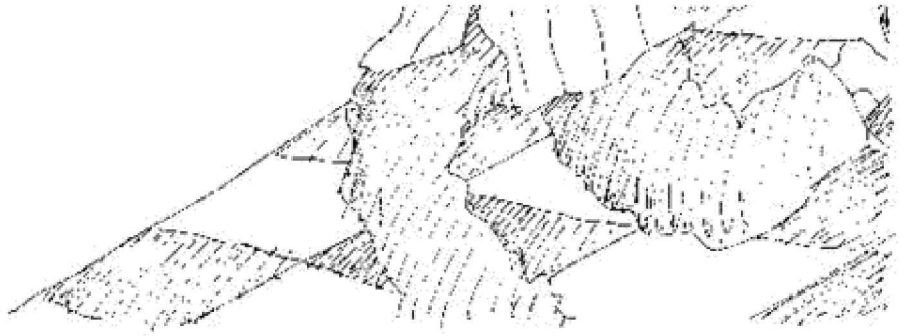
KADER hakkında az çok bir şeyler öğrenmeye çalıştığım günlerde, bir de *kaza* ile karşılaştım!

Yok canım, başıma bir kaza gelmedi.

Yani aslında geldi ama, öyle değil...

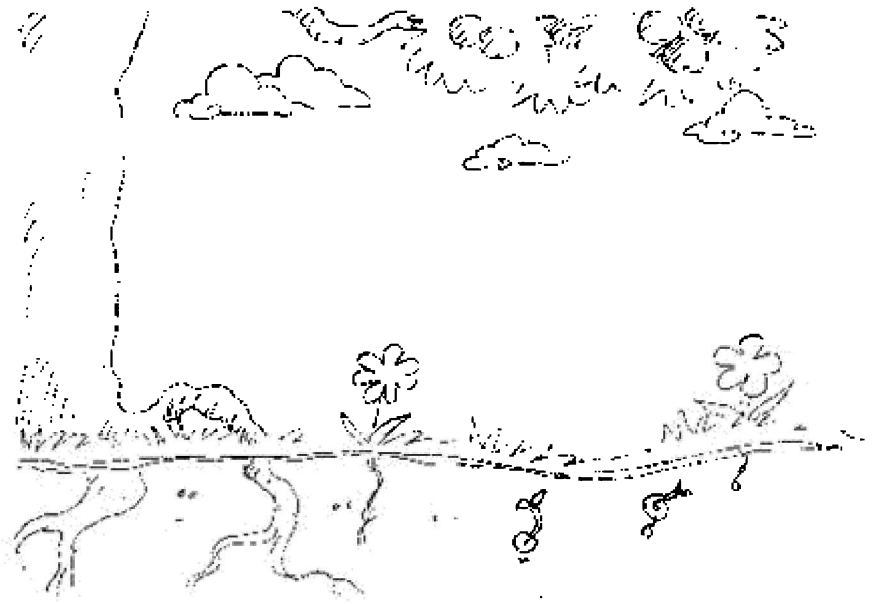
Ben en iyisi kazanın ne olduğunu sana anlatmaya çalışayım. O zaman demek istediğimi daha iyi anlayacaksın...

Kaza deyince, araba kazası, elimizden düşüp kırılan bardak, çiviği çakayım derken parmağa inen çekiç vs.. akla gelir.

Evet bunlar da bir kazadır ama kaza, sadece bunlardan ibaret değildir..

Kaza, Allah'ın kaderde yazdığı şeylerin günü saati gelince, O'nun emri ve yaratmasıyla yokluktan varlığa çıkması, yani 'OL'ması demektir.

Kaderde olan ve Allah'ın yaratmasıyla gerçekleşen her şey, KAZA'dır. Kader ve kaza o yüzden hep bir arada konuşulur.

Kaderi bir plâna benzetirsek, kaza o plânın gerçekleşmiş halidir...

Toprağa atılan bir tohumun açılıp baharda çiçek olması, meyve ağacının elma vermesi, bir bebeğin doğması, bir gün doğumu, bir gün batımı, hep birer kaza'dır...

Kader olmuş ve olacak, yaratılmış veya yaratılacak, her şeyi her hadiseyi içine aldığı halde, kaza sadece olmuş ve yaratılmış şeyleri ve hadiseleri içine alır.

Mesela bugün yaşadığımız şeyler, hem kader hem de kazadır.

Yarın yaşayacaklarımız ise sadece kaderdir...

Şimdi bakalım senin kaderinde hangi soruları sormak var?

Benim kaderim de ise, o sorulara verilecek hangi cevaplar...

Yaşadığımız her şey kaderimizde yazılıymış öyle mi?

“Biz her şeyi bir kadere göre yarattık” (Kamer Suresi, 49)

SADECE yaşadığımız şeyler değil, yaşayacağımız şeyler de kaderimizde yazılıdır.

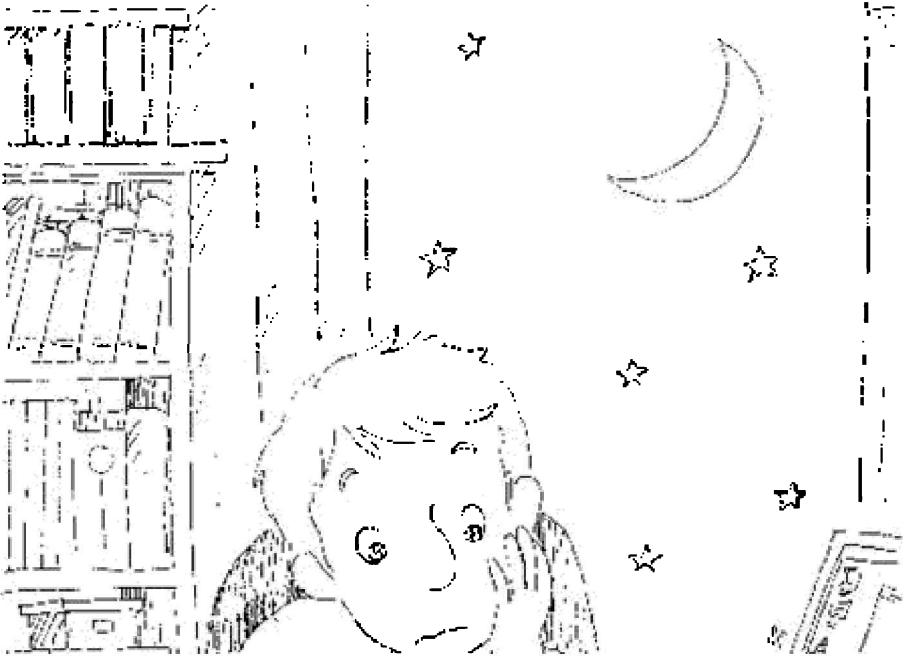
Allah, beni vücudumdaki her bir hücreye, her bir hücredeki, her bir atoma kadar biliyor.

Çünkü beni O yarattı.

Allah, benim hayatım boyunca atacağım her adımı da biliyor.

Ağzımdan çıkan her bir kelimeyi, kulaklarıma gelen her sesi, koklayacağım bütün kokuları, yazacağım bütün yazıları...

Mesela BU KELİMELERİ ve az sonra yazacağım ŞU KELİMELERİ...

Çiğerlerimi şişirecek her nefes havayı, içeceğim her yudum suyu, yiyeceğim bütün lokmaları...

Çekeceğim acıları, tadacağım mutlulukları...

Soracağım soruları, bulacağım cevapları...

Doğru ya da yanlış, gideceğim yolları, varacağım yerleri...

Günahlarımı ve sevaplarımı...

Ne zaman öleceğimi ve öldükten sonra, Cennete mi, yoksa Cehenneme mi gideceğimi...

Bütün bunlar, Allah'ın her şeyi, kum tanelerinden yıldızlara kadar her şeyi kuşatan sonsuz ilmiyle, ezelden beri bildiği şeylerdir.

Daha yerler ve gökler yaratılmamışken, Allah beni de biliyordu, benim nasıl bir hayat yaşayacağımı da...

İnsanlar kaderleriyle doğarlar ve kaderlerinde ne yazılıysa ona

göre yaşarlar...

Ve Kader, Rabbimizin geçmiş-gelecek, olmuş-olacak, yaratılmış-yaratılacak.. her ne varsa hepsini sonsuz ilmiyle bilmesi ve o şekilde yaratmasıdır.

Peygamberimiz (asm) buyurdu ki:

“Sizden her birinizin yaratılışı önce ana karnında kırk günde toplanır.

Sonra kan pıhtısı, sonra bir çiğnem et (gibi bir şey) olur.

Sonra Allah ona bir melek gönderir.

Ve ruh üflenir. Ve meleğe; rızkını, ecelini, yapacağı işleri, iyi bir insan mı kötü bir insan mı olacağını yazması söylenir..” [1]

“Yaratan bilmez olur mu..?”

Güzel, güneşli bir sabah, sahilde yürüyüşe çıkmıştım.

Tatlı serin bir rüzgâr esiyordu. Yerden bir avuç kum aldım ve rüzgârın estiği yöne doğru hızla savurdum...

Rüzgâr o bir avuç kumu, tane tane birbirinden ayırdı ve her bir kum tanesini, bir kum tanesi için çok uzun bir mesafe sayılacak kadar uzaklara attı...

Az önce avucumun içinde tuttuğum yüzbinlerce kum tanesi, kilometrelerce uzayıp giden kumsaldaki milyarlarca milyarlarca kum tanesine karışıp gitti.

Tam o anda, aklıma tuhaf bir soru takıldı.

“Milyonlarca yıldır bu sahilde duran sayısız kum tanesinden hangilerinin kaderinde bu sabah avuçlarıma içine girip, rüzgâra karşı savrulmak vardı acaba?

Allah her şeyi biliyordu! Peki bu her şeyin içine, bir avuç kum tanesi de dahil miydi?”

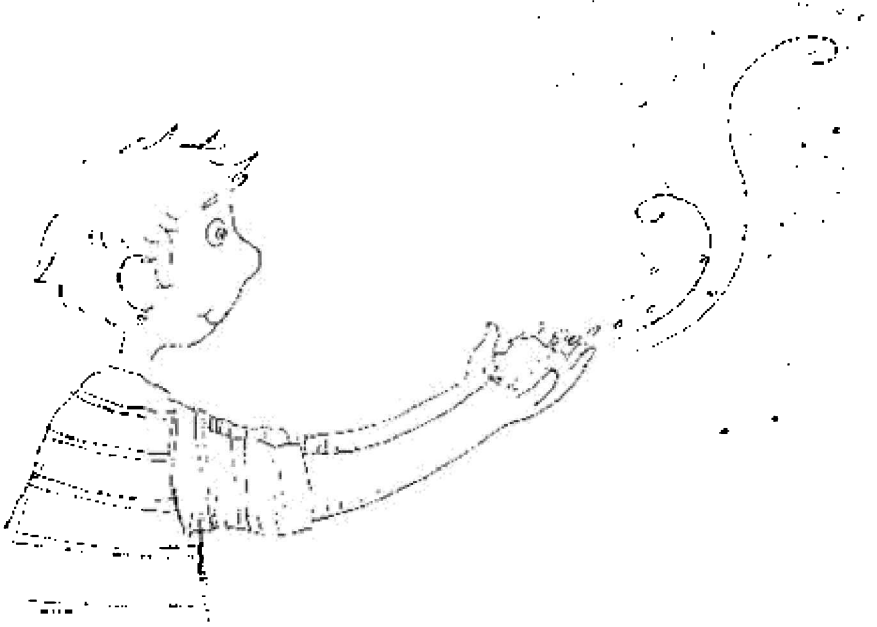
Şu gözümün önündeki koca denizin içinde nasıl kuru bir yer yoksa; yerlerde ve göklerde de Allah’ın bilmediği hiçbir şey yoktu elbette.

Nasıl oldu?

Her şey O'nun bilgisi dahilindeydi. Çünkü her şeyi O yaratmıştı.

“Yaratan bilmez olur mu..?” [2]

Kalbim buna inanıyor, aklım bunun doğru olduğuna itiraz etmiyor ama içimde bir ses:

“İyi ama nasıl?” diye soruyordu. “Buna bir delilin var mı?”

Gözümün önünde bir delil olsun istiyordum...

Gözümün önünde bir delil! Allah'ın, sadece benim havaya savurduğum bir avuç kum tanesini değil, bütün bu sahildeki, yeryüzünün bütün sahillerindeki, bütün kum tanelerini tek tek bildiğine, O'nun sonsuz ilmine dair bir delil...

İçimdeki sese, “Al işte bak!” diyebileceğim bir delil..

O gün akşama kadar kafamda bu soruyla dolaştım durdum...

Nihayet gece oldu. Şehirden ve şehrin ışıklarından uzak bir yerde olduğum için, gökyüzünün yüzünde saçılmış inci taneleri gibi parıldayan sayısız yıldızın, seyre doyulmaz güzelliği altında kumsalda sırt üstü uzanıp yattım.

Sadece bu kumsaldaki değil dünyanın bütün kumsallarındaki, bütün çöllerindeki, bütün sahralarındaki kum tanelerinden daha fazla yıldız var uzayda!

Aradığım delili bulmuştum! Artık içimdeki sese, “Al işte bak!” diyebilirdim rahatlıkla.

“Kaldır başını da, bak şu gökyüzüne! Sen bana bir avuç kum tanesinden bahsediyorsun. Bir avuç kum tanesinin rüzgarda savruluşunu Allah’ın bilip bilmediğini soruyorsun!

Oysa Allah, başımızın üzerinde, ayağımızın altındaki kum tanelerinden çok daha fazla yıldız yaratmıştı.

Bu yıldızların hiçbiri başıboş değildi..

Hepsinin belli bir yörüngesi vardı. Her bir yıldıza, bir yörünge belirlemişti Allah...

Gökyüzü, Allah’ın kum tanelerinden yıldızlara kadar her bir şeyi içine alan sonsuz ilminin; bir delili değil miydi?”

“...Dünya semâsını da kandillerle (yıldızlarla) süsledik ve güvenli kıldık. Bu, kudreti her eye üstün olan, ilmi her eyi ku atan Allah’ın çizdiği kaderdir.” [3]

Garip bir şekilde sabahtan beri peşimi bırakmayan o rahatsız edici soru, sanki hiç soru(n) olmamış gibi zihnimden silindi gitti, kayboldu.

Yerden bir avuç kum aldım ve yıldızlara doğru savurdum...

Rüzgarın tane tane birbirinden ayırdığı o bir avuç kumun,

nereye ne şekilde savrulacağını Allah'ın elbette biliyor olduğuna dair en küçük bir tereddüt dahi hissetmedim içimde...

İçimde sadece Rabbimin sonsuz ilmine ve kudretine inanmanın rahatlığını hissettim.

Kum taneleri de, yıldızlar da, Allah'ın, sonsuz ilmiyle belirlediği şekilde hareket ediyorlardı çünkü.

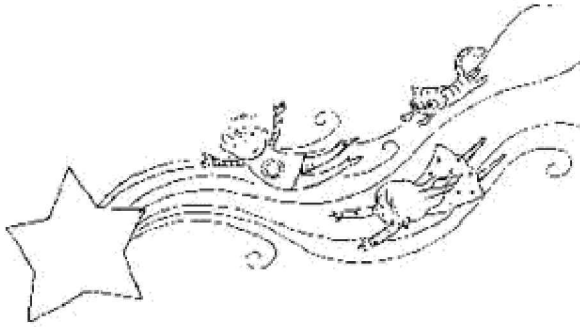
Bu onların kaderleriydi ve kader, “Allah’ın geçmiş-gelecek, olmuş-olacak, yaratılmış-yaratılacak.. her ne varsa hepsini sonsuz ilmiyle bilmesi ve o şekilde yaratmasıydı.”

Artık, bunu çok daha iyi anlıyordum...

Yaşadığım ve yaşayacağım her bir şeyin, kaderimde yazılı olduğunu anlamak, benim için çok daha kolaydı artık...

Allah’ın sonsuz bir ilmi vardı ve bu sonsuz ilmin (haşa) bilmediği hiçbir şey yoktu..

İşte ben kadere iman ederek buna inanmış oluyordum; Rabbimin yaşanmış ya da yaşanacak, yaratılmış ya da yaratılacak her şeyi sonsuz ilmiyle biliyor olduğuna...

[2]- Mülk Sûresi, 14. ayet

[3]- Fussilet Sûresi, 12. ayet

Kaderin mahkûmu muyuz?

BU KİTAP, seninle sorulu cevaplı altıncı kitabımız olacak. Eğer kaderinde bir kitap olarak basılmak varsa tabii...

Bütün bu süre içinde, benim cevap verme konusunda ne kadar ilerlediğimi, bir ilerleme kaydedip kaydetmediğimi bilmiyorum.. Ama senin soru sorma konusunda çok ileri gittiğin ortada!

Fakat, her zaman bunu söylüyorum:

Aklına bir soru geliyorsa, mutlaka bir cevabı olduğu için geliyordur...

“Madem, her şey kaderde var. Madem kaderimiz yazılı olarak doğuyoruz...

Bu durumda, bizim elimizde hiçbir şey yok! Biz kader mahkûmu gibi bir şeyiz...”

Peki, gerçekten öyle mi acaba? Biz kaderin mahkûmu muyuz?

Evet mahkûmuz, ama nasıl?

Annemiz ve babamızın kim olacağı, doğduğumuz yer ve tarih, ırkımız, cinsiyetimiz, boyumuz, saçımızın şekli, gözümüzün rengi, ayakkabı numaramız vs.. bütün bunlar bizim kaderimizde yazılıdır.

Fakat, bunların hiçbiri, bizim önümüze bir seçenek olarak sunulmuş da, biz aralarından canımızın istediğini seçmiş değiliz...

Bütün bu özelliklerimizi dileyen de yaratan da sadece Allah'tır.

Eğer illa o kelimeyi kullanmamız gerekiyorsa evet kaderimizin bu yönüne mahkûmuz ve itiraz da edemeyiz.

Rabbimiz'e, bizi yokluk karanlıklarından çıkarıp insan olarak yaratmış olmasından dolayı şükrederiz sadece..

Çünkü, yok iken var olmak. Taş olmamak, toprak olmamak, ot olmamak, ağaç olmamak, fare olmamak, sinek olmamak... insan olmak, tek başına çok büyük bir nimettir zaten.

Bırakın şükretmeyi, kıymetini bile, layıkıyla bilemeyeceğimiz kadar büyük bir nimettir insan olmak...

Azıcık düşünsek, mahkûmuz yerine “Memnunuz!” demeyi tercih ederiz.

“Evet memnunuz Allah’ım! Kaderimize bir insan olmayı yazdığın için memnunuz ve Sana minnettarız...”

Bize hiç sorulmayan tıkr tıkr sürüp giden başka işler de var hayatımızda..

Mesela kalbimizin atması, kanımızın damarlarımızın içinde akması, midemizin yediklerimizi sindirmesi, hücrelerimizin çalışması, kiminin oksijen taşınması, kiminin vücutta biriken karbondioksiti dışarıya atmak için durup dinlenmeden koşturması...

Bütün bu işler, Allah'ın dilemesi ve yaratmasıyla olur. Bizim bunlardan haberimiz bile olmaz... Haberimiz olmadan olup biten bütün bu işler de, kaderimizde yazılıdır...

Aldığımız her nefes kaderimizdir, kalbimizin her çarpması kaderimizdir...

Evet illa o kelimeyi kullanmak istiyorsan, kaderimizin bu yönüne de mahkûmuz.

Fakat bu durumun, bizim iyiliğimize olduğu apaçık ortada değil mi?

Bir de hayatî ihtiyaçlarımız vardır. Mesela hepimiz su içmek zorundayız. Kaderimiz böyle...

Bunu “Suya mahkûmuz” şeklinde de söyleyebilirsin, “suya muhtacız!” şeklinde de söyleyebilirsin...

“Mahkûmum” da desen, “Muhtacım” da desen farketmez aslında..

Ortalığın sıcaktan cayır cayır yandığı bir Ağustos günü, tatlı serin bir çeşmenin başına çöküp; “içmeye mahkûm ve muhtaç” edildiği suyu kana kana, doya doya içen hiç kimsenin, “Vah! Vah!” diyerek dövündüğünü duymadım ben...

Ama “Oh!” diyeni çok işittim. “Elhamdülillah! Bu nimetler Rabbimin ikramıdır. O yedirip içirenlerin en hayırlısıdır..” diyeni çok gördüm...

“Biz kaderin mahkûmu muyuz?” diye sorarken, bunları kastediyorsan eğer... Doğru! Bu anlamda biz kaderin mahkûmuyuz...

Annemizi babamızı, doğduğumuz yeri, ırkımızı seçemeyiz...

Allah nasıl dilediyse kaderimizde öyle yazar ve öyle yaratır.

Vücudumuzun organları, bizim keyfimize göre çalışmazlar. İstesek de çalışırlar istemesek de...

Haberimiz olsa da faaliyetlerini sürdürürler, olmasa da...

Nefes alır, yemek yer, su içer ve Allah’ın yeryüzünde yarattığı pek çok nimet ile besleniriz...

Ve azıcık düşünsek mahkûmuz yerine, “Memnunuz!” demeyi tercih ederiz.

* * *

Şimdi sözü daha fazla uzatmadan bu kitabın başından beri kafanın içinde dönüp duran o soruya cevap verelim artık ne dersin?

Sanırım sorduğun soru, tam olarak şöyleydi:

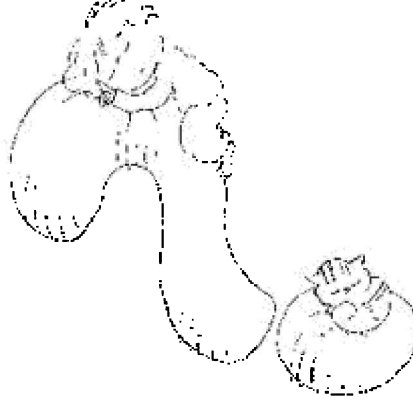
“Her ey, kaderimde yazılı olduğuna göre; kötüyü, yanlı ı, günahı tercih ettiğim zaman neden suçlu oluyorum?

Kaderimde öyle yazıyor olmasaydı tercih etmezdim ki?

Madem Allah ne yapacağımı biliyor ve kaderime bunları böyle yazmı , kabahat niye bende olsun! Ben ne yapabilirim, kaderimde var?"

Merak etme... Bütün bu soruların birer cevabı var. Ama önce kader ile ilgili çok önemli bir meseleyi konuşmamız gerekiyor.

Kader hakkında hiç konuşmamamız gereken bir konuyu!

Kader hakkında konuşmanın nesi tehlikeli, hatta yasak?

SAADET ASRI'NIN güzel günlerinden biriydi. Peygamberimiz'in (asm) arkadaşlarından bir kaçı oturmuş, kader konusunda hararetli hararetli tartışıyorlardı.

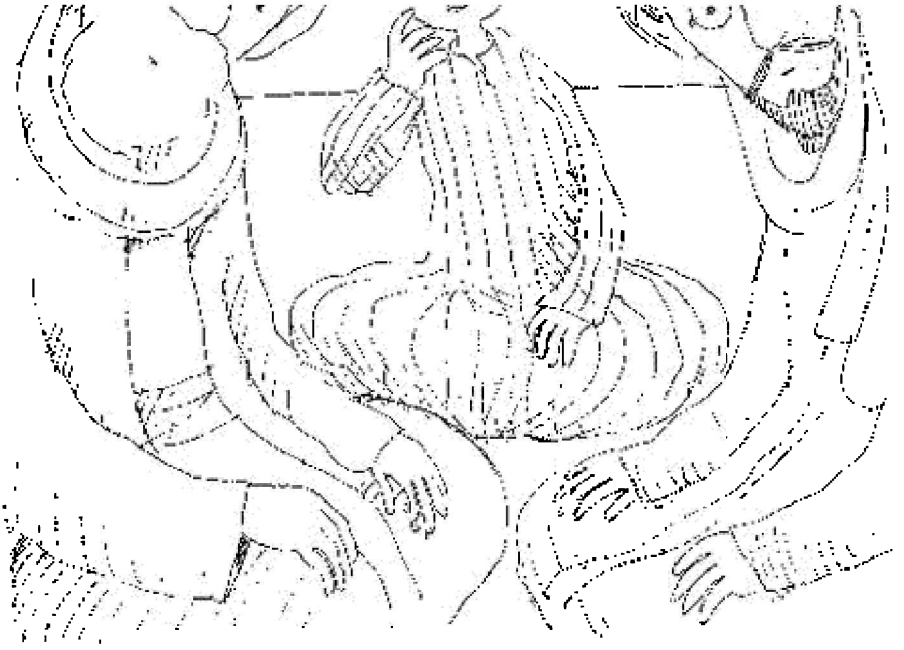
Onlar tartışırken, Sevgili Peygamberimiz (asm) çıkageldi ve kader konusunda böyle tartışıp durdukları için çok kızdı. Ve bu konularda tartışmayı yasak etti.

“Sizden öncekiler böyle konuları tartıştıkları için cezalandırıldılar” buyurdu.

Peki biz şimdi kader konusunda konuşarak büyük bir yanlış mı yapmaktayız?

Hata mı ediyoruz, haddimizi mi aşıyoruz?

“Allah bilir, siz bilmezsiniz”[4]

Eski zamanlardan beri, pek çok büyük İslâm alimi, kader konusunu ele alan kitaplar yazmışlardı. Elbette onların, Sevgili Peygamberimiz’in (asm) bu ikazını bilmemeleri, bilip de kulak asmamaları düşünülecek şey değildi.

Kader konusu, hiçbir gizlisi saklısı, hiçbir açığı gediği olmayan İslam Dini’nin bütün konuları gibi konuşulur, hakkında sorular sorulur ve sorulan sorulara cevaplar aranır.

Ama, kaderin insanlar arasında hiç tartışılmaması gereken bir yönü vardır.

Çünkü insanın gözü nasıl her şeyi göremez ise, kulakları nasıl her sesi işitemez ise, elleri nasıl her yere uzanamaz ise, ayakları

nasıl her yolda gidemez ise, omuzları nasıl her yükü kaldıramaz ise, akli da her şeyi anlayamaz...

Mesela bazıları, neden bu zamanda doğduğuna, neden başka bir asırda dünyaya gelmediğine kafayı takabilir!

Ama bir hücre yığını, bir et parçası gibi adı anılacak bir şey olmadığımız bir haldeyken, bizi şekilden şekile, halden hale, evreden evreye geçirerek; eşsiz ve benzersiz yaratan Rabbimizden başka kimse bunların sebebini bilemez.

Ben bir zamanlar, “Keşke Saadet Asrı’nda yaşasaydım. Neden bu zamanda dünyaya geldim ki..” diye sızlanırdım...

Belli ki, Sevgili Peygamberim (asm) ile aynı zamanda yaşamak, onun yanında olmak, yüzünü görmek, sesini işitmek, sabahları açan serin güller gibi kokan ellerini öpmek arzusu, aklımlı başımdan almıştı.

Sağlıklı düşünemiyor ve Allah’ın beni neden Saadet Asrı’nda

yaratmadığına dair, içimde minik minik itirazlar büyütüyordum...

Bir süre “Keşke keşke” deyip durdum. “Ah keşke Saadet Asrı’nda yaşıyaydım. Neden bu zamanda dünyaya geldim ki?”

Allah’ın benim için takdir ettiği kadere, sabah akşam şükretmem gerekirken, bir memnuniyetsizlik içindeydim!

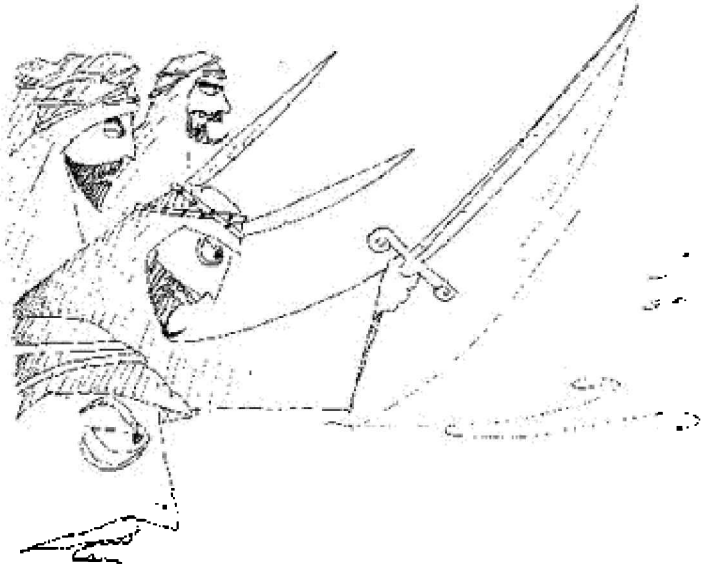
Küçük aklımca, bu zamanda değil de Saadet Asrı’nda dünyaya gelmenin, benim için çok daha iyi olacağına karar vermişim.

Fakat bir noktayı feci şekilde atlamaktaydım. Saadet Asrı’nda yaşamak, herkese saadet getirmemişti!

Ebu Bekir’ler gibi, Ebu Cehil’ler de Saadet Asrı’nda yaşamışlardı.

Ve ben, Peygamberimiz’in devrinde dünyaya gelseydim, ona arkadaş olacağımdan nasıl bu kadar emin olabiliyordum ki?

Allah korusun ama Bedir Savaşı’nda, Sevgili Peygamberimiz’e (asm) kılıç çeken müşrik ordusunda yer alanlardan biri de olabilirdim.

1400 yıl sonra, aklıma geldiğinde tüylerimi diken diken eden bu

ihtimal de, pekala ihtimallerden bir ihtimal değil miydi?

Oysa şimdiki halimle, fırtınalı bir denizden güvenli bir sahile çıkmış bir kimse gibiydim.

İslam gelmiş, asırları ve kıtaları aydınlatmış, dünyanın başına ihtişamlı bir taç gibi geçmişti.

Ve ben, işte böyle bir dünyaya gözlerimi açmıştım. Önce bunun kıymetini bilmeliydim...

Belki Sevgili Peygamberimi dünya gözüyle görmekten, onun arkadaşlarıyla arkadaş olmaktan 1400 sene kadar uzaktaydım. Ama aynı zamanda, ona azgınca düşmanlık edenlerle beraber olmaktan da, bir o kadar uzaktaydım...

Üstelik kızgınlığım, onlarla aramdaki mesafeyi sürekli açarken; sevgim, Peygamberim ve arkadaşları ile aramdaki mesafeyi sürekli kısaltmaktaydı.

Nefretle adlarını saydıklarımın uzaklaşırken; sevgiyle andıklarımın yaklaşıyordum...

Yani olan, en hayırlıydı!

Ve benim için en hayırlısı, Allah'ın dünyaya gelmem için kaderimde yazdığı zamandı...

Bu küçücük aklımla, "O zamanda değil de bu zamanda doğsaydım, bu ülkede değil de o ülkede dünyaya gelseydim.." gibi Allah'ın takdirine karşı itiraz etmeler, insana yakışan şeyler değildi. Benim hakkımda neyin iyi, neyin kötü olduğunu elbette en iyi Allah bilirdi, ben bilmezdim.

"Belki de sizin hoşlanmadığınız şey, hakkınızda hayırlı olur; hoşlandığınız şey ise sizin için kötü olur. Allah bilir, siz bilmezsiniz." [5]

Dersen ki, "Ben Saadet Asrı'nda yaşamak isterdim, ama bir sahabi olarak yaşamak isterdim.." O zaman ben de sana, bir Kur'an ayetiyle cevap veririm:

“İ te bu, Allah’ın lütfudur ki, onu dilediğine verir.” [6]

Neden bu zamanda doğduğumuzu, neden bu ülkede doğduğumuzu, neden erkek ya da kız olarak dünyaya geldiğimizi.. biz hiçbir zaman bilemeyiz...

Bunlar Allah’ın böyle olmasını dilediği şeylerdir.

Aklımıza “Acaba neden?” gibi bir soru gelirse “Allah öyle dilediği için. O her şeyin en iyisini bilir, biz bilmeyiz” demeli, fazlaca üzerinde durmamalıyız...

Sevgili Peygamberimiz (asm): *“Kaderin bu çe idi hakkında konu mayın. Çünkü bu Allah’ın sırrıdır” [7]* buyurarak, böyle konular üzerinde tartışmayı, hatta tartışanlarla oturup konuşmayı bile bizlere yasak etmişti...^[8]

[4]- Bakara Sûresi, 216

[5]- Bakara Sûresi, 216

[6]- Hadîd Suresi, 21. ayet

[7]-Tirmizi, Kader, 1

[8]- Ce’m ul-fevaid, Kader bahsi

Neden bazıları zengin, bazıları fakir?

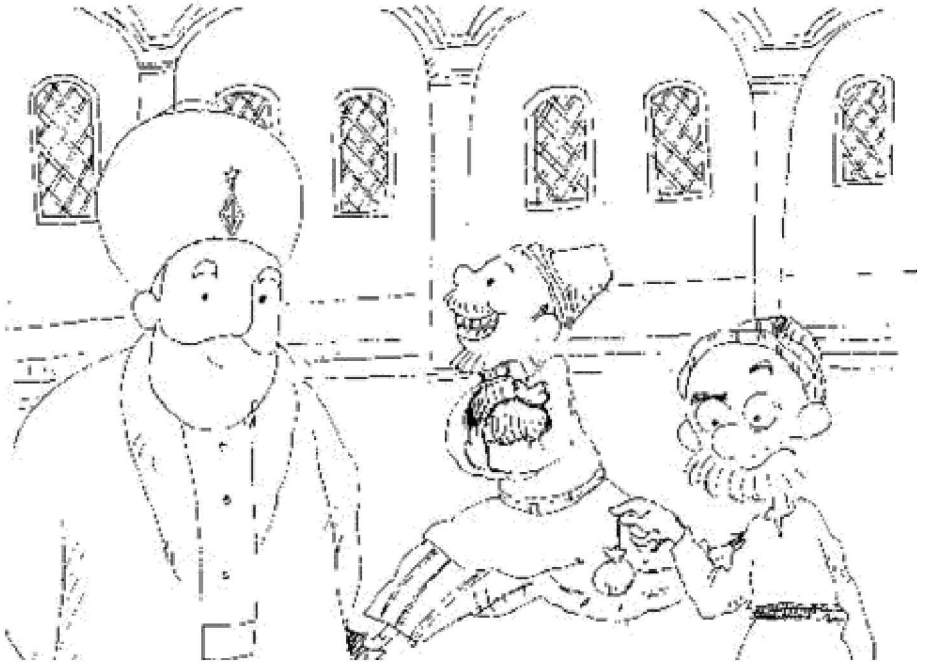
*“Biz sizi biraz korku ve açlıkla, biraz mal, can ve ürün eksikliğiyle
sınayacağız. Müjdele o sabredenleri! Onlaş, ba larına bir musibet
geldiğinde, “Biz zaten Allah’ınız, yine Ona döneceğiz” derler.”*

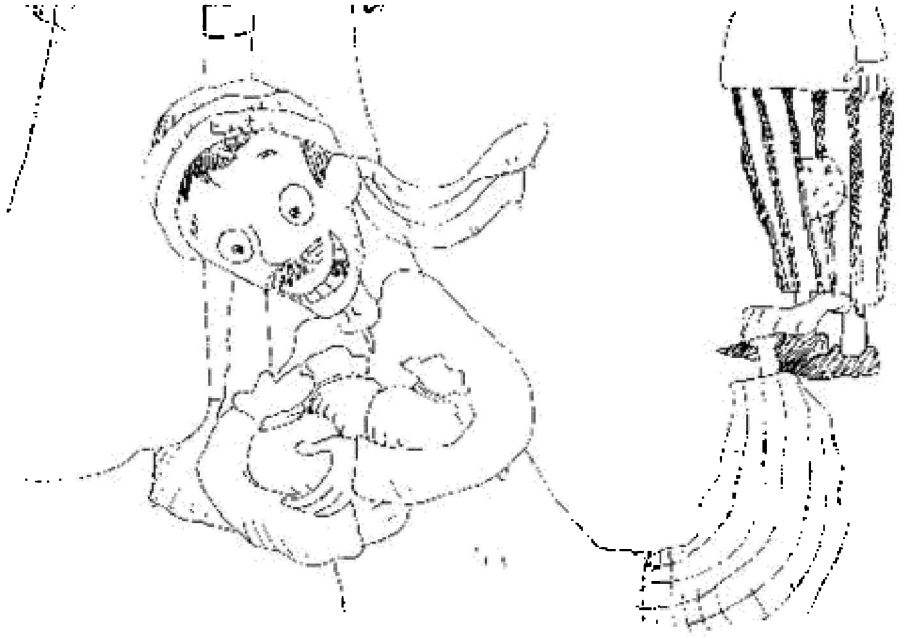
(Bakara Sûresi, 155-156)

BİR ZAMAN, bir Sultan vardı. Hiçbir mecburiyeti ve hiçbir ihtiyacı olmadığı halde, sırf cömertliğinden, halkına kıymetli hediyeler verirdi.

Ama herkese eşit miktarda vermez, kime ne kadar vermek dilerse, o kadar verirdi.

Hikmetini kendisinden başka kimsenin bilmediği bir takım sebeplerden dolayı, bazılarına az, bazılarına çok verirdi...

Halkın bir kısmı, aza çoğa hiç bakmaz, “Bu, Sultan’ımdan gelen bir hediyedir. Hiç vermek mecburiyeti olmayan o sultanımın verdiği az, az şey değildir” der; geleni minnet ile öper, baş göz üstüne kabul ederek, teşekkür ederdi.

Bazıları ise, başkalarına verilen ile kendilerine verilenleri karşılaştırdıktan sonra:

“Bu Sultan’a da ne oluyor ki, onlara çok verirken bize az veriyor! Hani adaleti nerede bu işin?” diyerek sürekli şikayet ederlerdi.

Gözleri, sürekli başkalarına verilenlerde olduğu için, kendilerine ikram edilenleri hiç görmezlerdi.

Sanki Sultan onlara vermek zorundaydı...

Oysa ne o Sultan’ın kimseye bir şey verme mecburiyeti vardı, ne de kimsenin ondan bir şey istemeye hakkı...

Bu bir hikâye idi bitti. Gel şimdi, bu ibretli hikâyeyi, aklınızın

gözüne bir dürbün gibi turalım ve sorumuza güzel bir cevap arayalım.

Ama önce sana bir soru soracağım:

– Sence o Sultan, bazılarına az, bazılarına çok vermekle zulüm mü etmekteydi, adaletsizce mi davranmaktaydı?

– Hayır! Çünkü adaletsizlik ve zulüm, başkasına ait bir şeyi vermezsen, yahut alırsan olur. Oysa Sultan’ın hazineleri sadece ona aitti. Kimsenin onda bir hakkı yoktu. Kime ne kadar isterse o kadar verirdi.

Kimse, “Bana niye az verdi, ötekine niye çok verdi” dememeliydi. Çünkü Sultan, vermek zorunda değildi.

Veriyorsa cömertliğinden veriyordu...

İnsanların hâli, işte böyle bir hâldir. Allah hiçbir mecburiyeti, hiçbir ihtiyacı olmadığı halde bizi yoktan var etti.

Bir taş gibi, bir ağaç gibi, bir tarla faresi gibi de var etmedi. Bir insan olarak var etti.

Görmek için göz, işitmek için kulak, tatmak için dil, koklamak için burun verdi...

İşığı, sesleri, kokuları, tatları yarattı...

Tutacak eller, yürüyecek ayaklar verdi.

Toprak yesek de olurdu ama o toprağı ağaçlara yedirip; bize dallarda kirazlar, elmalar, narlar uzattı...

Otlayarak da karnımızı doyurabilirdik ama, otu ineklere, koyunlara yedirdi; bize de süt içirdi...

Bal diye bir nimeti hiç bilmesek de yaşar giderdik ama o minicik bir böceğe yeryüzünün en tatlı, en şifalı yiyeceğini bizim için yaptırdı...

Sadece tek bir meyve, mesela elma yaratsaydı, hangimizin aklına “Elma iyi hoş da, bir de şöyle kocaman kırmızı ve bol sulu bir meyve olsa da yaz sıcaklarında kesip yesek” demek gelirdi?

Allah’ın, tatları başka başka, renkleri başka başka, şekilleri

başka başka, faydaları başka başka, kokuları başka başka bunca meyveyi yaratmaya ne mecburiyeti vardı?

Bunca sebze, bunca çiçek, bunca ağaç ile...

Bunca tat, bunca koku ile...

Etrafımızı yalanlayamayacağımız kadar gerçek, sayamayacağımız kadar hesapsız nimet ile çepeçevre kuşattı...

Ve bütün bu nimetlerden çok daha büyük bir nimet olarak, başımıza akıl koydu.

Bize hem kendi varlığımızı, hem de kendi varlığını bildirdi.

İnsan bunca nimetin ortasında oturmuşken, tıpkı o hikâyedeki şikayetçi kimseler gibi, başkalarının ellerindeki paraya pula, arabaya.. bakıp da: “Bize niye vermedi?” derse, en hafifinden ayıp olmaz mı?

“Siz, hiçbir ey bilmezken Allah, sizi analarınızın karnından çıkardı; ükredesiniz diye size kulaklar, gözler ve kalpler verdi.” [9]

Bize yakışan, Allah’ın hiçbir mecburiyeti olmadığı halde, sadece

cömertliğinden verdiği onca nimete karşılık şükretmektir. Vermediklerinden dolayı şikayet etmek değil...

Üstelik:

“...Allah, ükredenleri mükafatlandıracaktır.”^[10]

Hem bu dünya bir imtihan meydanıdır. Allah kimimize zenginlikle imtihan eder, kimimizi ise fakirlikle...

“...Verdiği nimetlerle sizi denemek için kiminize diğerlerinden üstün dereceler veren Odur.”^[11]

Sonunda imtihan biter; zenginler zenginliklerini geride bırakıp gider; fakirler ise fakirliklerini...

Neticede, kim bu imtihanın sonunda, ebedi hayatında Cennet gibi sonsuz bir nimet ile ödüllendirilirse, asıl kazanan odur.

Neden bazıları çirkin, bazıları güzel?

Tıpkı zenginlik ve fakirlikte olduğu gibi bu konularda da, bizim elimizde olana şükretmek, olmayan için de sabretmekten başka seçeneğimiz yok. Güzellik ve çirkinlik, zenginlik ve fakirlik gibi, hep birer imtihan sorusudur.

Üstelik, bizim Allah’tan daha uzun bir boy, daha sırma bir saç, daha renkli bir göz, daha güzel bir yüz istemek gibi bir hakkımız da yok...

Ama insan olarak yaratıldığımız için, şükredecek çok sebebimiz var...

Gerçek güzellik ve gerçek çirkinlik

Bu güzellik ve çirkinlik meselesini sanırım **Allah’ı Merak Ediyorum 2** kitabında uzun uzun konuşmuştuk. O bölümü tekrar

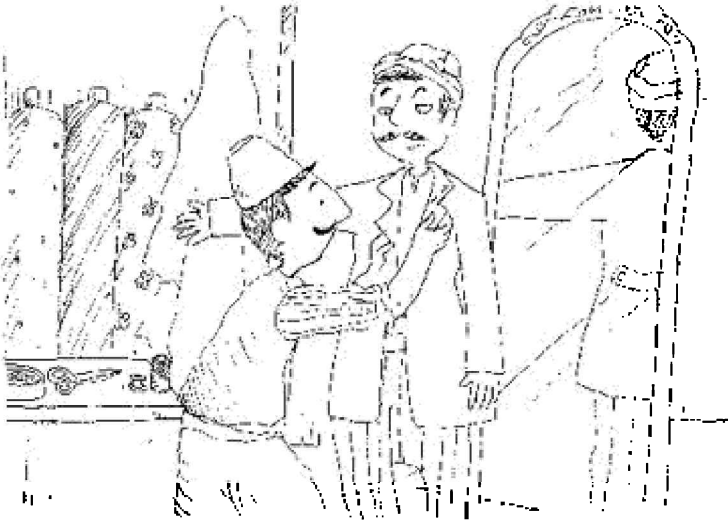
okumanı tavsiye ederim.

Şimdilik oradan bir bölümü sana tekrar hatırlatmam yeterli olur sanırım:

Güzel bir elbise giymek, bizi güzel gösterebilir. Fakat gerçekten güzel olmamız için yeterli olmaz. Çünkü o güzel elbiseyi çıkardığımızda, elbisenin bize verdiği güzelliği de çıkarıp dolaba kaldırmış oluruz. Öyleyse elbisenin verdiği güzellik, geçici bir güzelliktir, bize ait değildir.

Elbise çıkınca, güzellik de çıkar...

Çirkin bir elbise de, bizi çirkin gösterebilir. Ama gerçekten çirkin yapmaz. Elbiseyi çıkardığımızda, o çirkinlikten üzerimizde eser kalmaz.

Bedenimiz bizim için bir elbise gibidir. Üstelik—ister güzel olsun, ister çirkin—bir gün mutlaka eskiyecek ve bir gün mutlaka toprağın altına bırakıp gideceğimiz bir elbise..

Bizi biz yapan, o beden elbisesinin altındaki aklımız, ruhumuz, vicdanımız, kalbimiz, hayalimiz, ümitlerimiz, inançlarımız,

korkularımız, sevinçlerimiz ve işte bunun gibi şeylerdir...

Ve ister güzel olsun ister çirkin, herkes bir gün bu dünyadan gidecek; giderken de, üzerinde taşıdığı beden elbisesini çıkarıp geride bırakacak.

Elinde kalan ise, iyilikleri ya da kötülükleri,

Adaleti ya da zalimliği,

Cömertliği ya da cimriliği,

İmanı ya da inkârı,

Sevapları ya da günahları olacak!

Yani, gerçek güzellikleri; ya da gerçek çirkinlikleri..

Kimin gerçekten güzel, kimin gerçekten çirkin olduğu da, o zaman görülecek...

[9]- Nahl Suresi, 78

[10]- Al'i İmran Sûresi, 123

[11]- En'am Suresi, 6

Sakatlara haksızlık mı edilmiş?

BİR ZAMANLAR, bir terzi vardı. Son derece, usta bir terziydi. Terziliğinin şöhreti, elinin becerikliliği ve diktiği elbiselerin namı, bütün dünyaya yayılmıştı.

Bu usta terzi, diktiği elbiseleri üzerinde denemek için fakir ve kimsesiz bir adama para verip yanına aldı.

Birbirinden güzel elbiseyi, o fakir adama giydirir ve elbisenin nasıl görüldüğüne bakardı. Kendine göre keser, biçer, dikerdi.

Bir gün o fakir ve kimsesiz adam, —fakirlik günlerini unuttuğundan mıdır bilinmez,—usta terziye şöyle dedi:

“Sen benim üzerime giydirdiğin bu elbiseyi neden kesip biçiyorsun!

Bu elbise tam da bana göre idi.

Beni ne kadar da güzel gösterdi görmüyor musun?” dedi.

Usta terzi ise o modellik işi için cebine para koyduğu adama şöyle cevap verdi:

“Senin ne hakkın var ki, bana böyle sözler söylüyorsun!

Senin üzerine giydiğin bu elbise senin malın değildir! Onu senin sırtına belli bir maksat için ben giydirdim.

Şimdi senin hiç bilmediğin bir takım hikmetlerden dolayı, kesip biçiyorum. Kısaltıp uzatıyorum. İstedğim yerini dikiyorum.

Sana ne oldu da, o fakir günlerini unutup, haline şükredeceğine, bana itiraz ediyorsun!”

İşte hikâyemiz burada bitti.

Şimdi sen kendi bedenini bir düşün!

Gözünü dünyaya açtığında, üzerinde bir insan elbisesi ile

doğdun. İyi biliyorsun ki, bunun hiçbir şekilde bir karşılığını ödemiş değildin.

Şu an, bu kitabı okuyor olmak; mezbahada kesilmek için sırasını bekleyen bir koyun olmamak için hiçbir bedel ödemedin.

Allah seni yoktan yarattı. Taş, kaya gibi cansız bir madde yapmadı.

Maydanoz, şalgam, armut ağacı gibi bir bitki de yapmadı...

Bir güvercin, bir tavşan, bir ağustosböceği de yapmadı...

Oysa bir zamanlar sen de yoktun, onlar da yoktu!

Allah'ın seni sen olarak yaratması ile bu saydığım şeylerden herhangi biri olarak yaratması arasında da hiçbir fark yoktu.

Sadece dilemesi vardı. Ve Allah seni diledi.

En güzel surette yarattı.

Doğduğunda üzerinde bir kuzu postu değil, bir insan elbisesi ile doğdun...

Mümkün olsa bu elbiseyi çıkarır mıydın?

Bir ayağı sakat bir insan olmaktansa, her zaman dört sağlıklı ayağının üstüne düşen bir kedi olmayı tercih eder miydin mesela

Ya, gözlerin görmeseydi?

Ellerin tutmasaydı...

Kulakların duymasaydı...

Verir miydin insanlığını?....

Allah özürlü kardeşlerimize sabır versin. Elbette onların hayatlarının ne kadar zor olduğunu biz sağlıklı ve sağlam olanlar bilemeyiz. Ama şartlar ne olursa olsun, kimse insanlığını bırakıp, başka bir canlının yerine geçmek istemez değil mi?

Ben kimseyi ölümü gösterip, sıtmaya razı etmeye çalışmıyorum. Yani en kötüsünü gösterip, kötüye şükredelim demiyorum.

Elimizdekilerin ne kadar kıymetli olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Eğer elimizdekilerin kıymetini bilmiyorsak, olimpiyatlarda gülle atan sporcular kadar sağlıklı da olsak, bu bizi mutlu etmeye yetmez...

Eğer bizler bu dünyada sonsuza kadar yaşayacak olsaydık, sakat doğmak, ya da sonradan sakat kalmak, gerçekten tam bir felaket olurdu.

Ama biliyorsun ki, bu dünya hayatı, sonsuz bir hayat değil. Sonsuz hayat, bizi bundan sonra bekleyen ahiret hayatıdır.

Hepimiz bir gün buradan gideceğiz. En sevdiğimiz insanlar, ruhumuzun terk ettiği yaşlı (ya da genç, bilemeyiz ki!) bedenlerimizi, bir tohumu eker gibi toprağa ekecekler...

Ve Rabbimizin bizlere vaad ettiği o büyük bahar mevsimi geldiğinde, yeniden diriltilip, asıl vatanımıza gönderileceğiz...

Burada “bir süre” göremeyenler, orada sonsuza kadar görecektir, burada ayağı olmayanlar orada sonsuza kadar koşacak...

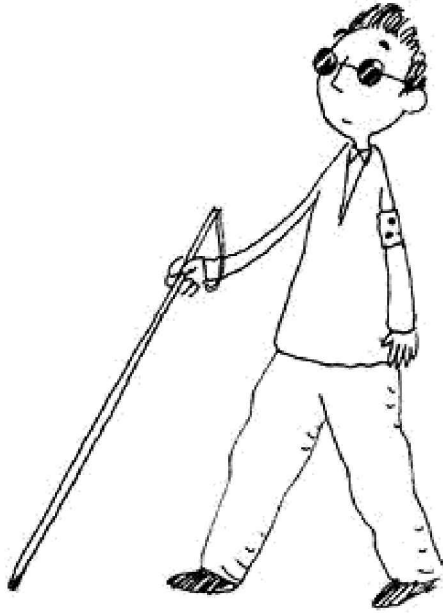
“Dünyada iken azaları sağ ve salim olanlar, Kıyamet günü sakatlara verilen sevabın çokluğunu gördüklerinde, dünyada iken derilerinin keskin âletlerle parça parça kesilmi olmasını arzu edeceklerdir.”

— Tirmizî

“Allah Teala buyuruyor: Kulunun iki sevgili uzvunu(gözlerini) giderirsem, o da ona sabrederse, iki gözüne kar ılık ona cenneti

veririm.”

— Buharî

Madem Allah benim ne yapacağımı biliyor, öyleyse suçum ne?

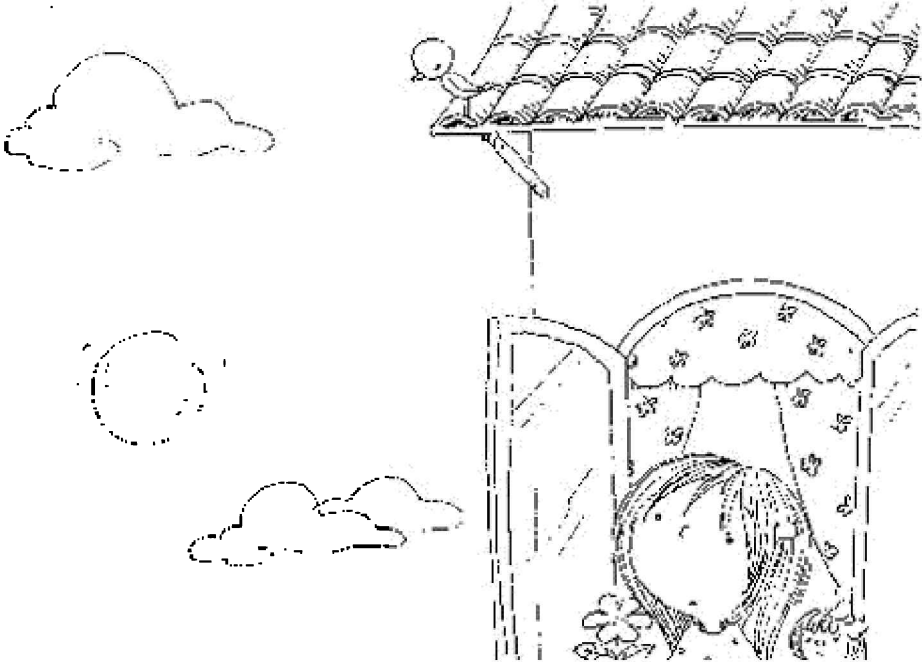
BİLMEK VE YAPMAK arasındaki farkı hiç düşündün mü?

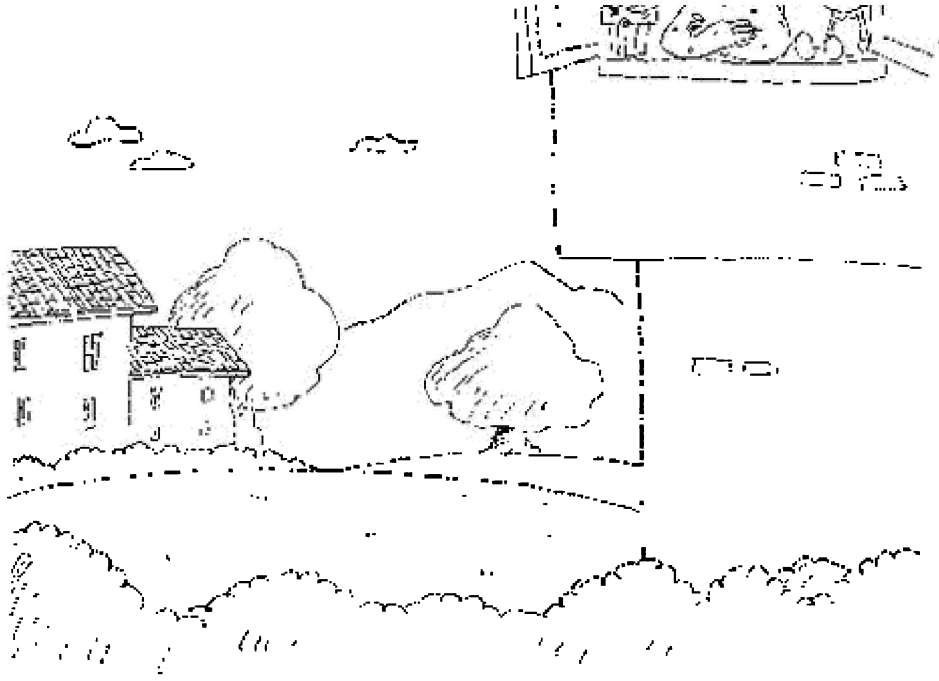
Eğer biraz düşünecek olursan, “Allah benim yaptıklarımı madem biliyor, benim ne suçum var?” gibi bir sorunun cevabının, aslında sorunun içinde olduğunu görürsün.

Soruya göre, yapan benim, bilen ise Allah! Eğer ortada bir suç, bir kabahat varsa kime ait olacak?

Elbette kim yaptıysa ona!

Kader, Allah'ın gelmiş gelecek, olmuş olacak, yaratılmış yaratılacak.. her şeyi her olayı, her şeyiyle, sonsuz ilmiyle bilmesi ve bildiği gibi yaratmasıdır.

Buna göre, Allah senin benim, bütün insanların yarın ne yapacaklarını biliyor. Ve bildiği için kaderlerimizde yapacaklarımız yazılı.

Acaba, yaptığımız bir hatayı, kaderimizde yazdığı için mi yaptık?

Yoksa, bizim öyle bir hata yapacağımızı Allah sonsuz ilmiyle bildiği için mi kaderimizi öyle yazdı... Elbette ikincisi!

Allah sonsuz ilmiyle bizim ne yapacağımızı bildiği için kaderimize onları yazdı.

Bu yüzden, hata ve günahlarımızdan dolayı, “Ne yapalım Allah kaderimize öyle yazmış bizim ne suçumuz var?

Madem kaderimizde öyle yazılmış, elimizden ne gelebilirdi?..” diyemeyiz...

Bu dizinin öteki kitaplarında olduğu gibi bu kitapta da, sana bir konuyu anlatmaya çalışırken, mümkün olduğu kadar çok örnek vermeye çalışıyorum.

Ben örneklerle anlatmayı çok seviyorum. Çünkü örnekler, bir dürbün görevi görüyor.

Nasıl dürbün uzaktaki bir şeyi gözümüzün önüne kadar getiriyorsa; örnekler de anlaşılması zor konuları aklımızın önüne getirip koyuyor.

Şimdi sana konumuzla ilgili güzel hikâyeye anlatacağım.

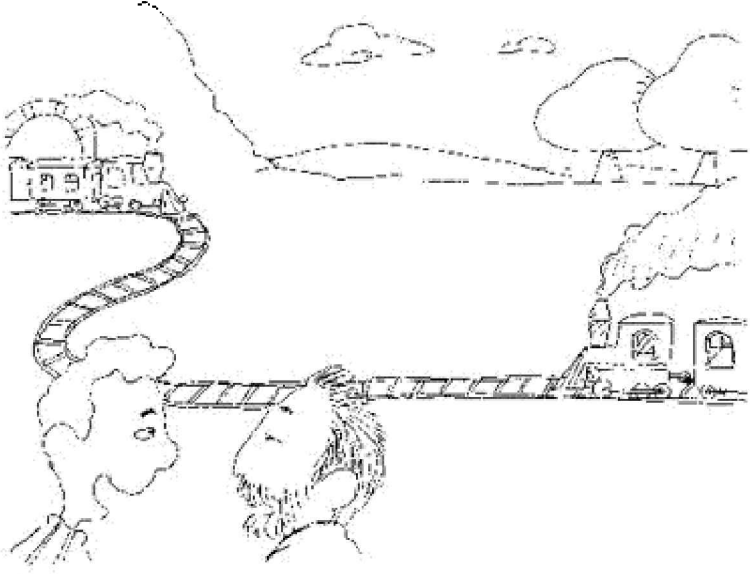
Böylece ne demek istediğimi çok daha iyi anlayacaksın.

Tepedeki adam

İki arkadaş yüksek bir tepenin en tepesinde oturmuşlar, hem konuşuyorlar, hem de manzarayı seyrediyorlardı. Tepenin aşağısında bir tren yolu vardı ve birkaç saatte bir, bu yoldan mutlaka bir tren geçerci.

Bir süre sonra uzaklardan bir tren sesi geldi. Hayır hayır! İki tren sesi geldi!

- Tren geliyor!
- Ne taraftan geliyor acaba?
- Şu taraftan bak!
- Ama şu taraftan da geliyor!

- Canım hiç öyle şey olur mu?
- Bak istersen!
- Eyvahlar olsun! Vallahi her iki taraftan da tren geliyor! Ne olacak şimdi?
- Yüzde doksandokuz kaza yapacaklar, çarpışacaklar!
- Yahu sus! Öyle kötü kötü konuşma!
- Canım ben trenlerin çarpışmasına meraklı mıyım sanki?
- Fakat buradan bakan herkes, tek yol üstünde karşılıklı gelen iki trenin birazdan kaza yapacağını görür ve bilir!
- Sen yine de deme! Belki çarpışmazlar.
- İnşaallah ama! Bak, iyice yaklaştılar ve ikisinin de durmaya niyeti yok! Bak şuraya yazıyorum: Çarpışacaklar!
- İşte çarpıştılar!
- Gördün mü yaptığını?

- Ne yapmışım ben?
 - Deminden beri çarpışacaklar! arpışacaklar dedin. Tuttun oraya “arpışacaklar” yazdın. Sonunda arpıştırdın trenleri!
 - Allah Allah! Sen aklını mı yitirdin? Ben bildim ve şuraya yazdım diye mi çarpıştı trenler?
 - Elbette! Sen arpışacaklarını bilmeseydin, oraya da yazmasaydın arpışmazlardı.
 - Ben mrümde böyle garip şey duymadım! Trenler kaza yaptı ve ben bunu onlar kaza yapmadan önce bildim. Bildiğim için oraya yazdım. Ama ben bildiğim ve yazdığım için kaza yapmadılar! Buradan kaza yapacaklarını önceden gördüğüm için bildim ve yazdım.
- Yoksa benim bilmemle şuraya “arpışacaklar!” yazmamla iki tren kafa kafaya tokuşur mu hiç?
- Doğru söylüyorsun.
 - Öyle, ama sen bunu biraz geç anladın..

* * *

şimdi bu rneği de aklımızın önüne koyup, sorduğumuz soruya bakalım:

Ne diyordun soruda:

“Allah benim yapacaklarımı biliyorsa benim ne suçum var?”

Diyelim ben bir hata yaptım. Mesela bir yalan söyledim.

Sonra da kalkıp:

“Kaderimde yalan söylemem yazıyordu. O yüzden yalan söyledim. Yani susuzum!” diyebilir miyim?

Eğer ben böyle bir şey syleyebilirsem, “O tepedeki adam trenlerin arpışacağını bilip oraya yazmasaydı trenler arpışmazdı! Trenleri o arpıştırdı!” diyen birisine de hak vermek zorunda kalırım.

Benim kaderimde yalan söyleyeceğim yazıyordu.

Ama ben kaderimde yalan söylemek olduğu için yalan söylemedim. Yalan söyleyeceğimi, Allah sonsuz ilmiyle bildiğı için kaderime öyle yazdı...

Peki benim suçum ne?

Benim suçum yalan söylemek! Ve bu yüzden suçu kaderime atamam...

Tıpkı hırsızlık yapan birinin mahkemedede:

“Ne yapalım kaderimde böyle yazıyormuş. Yazmasaymış hırsızlık yapmazdım. Ben kader kurbanıyım.” diyerek kendini savunamayacağı gibi..

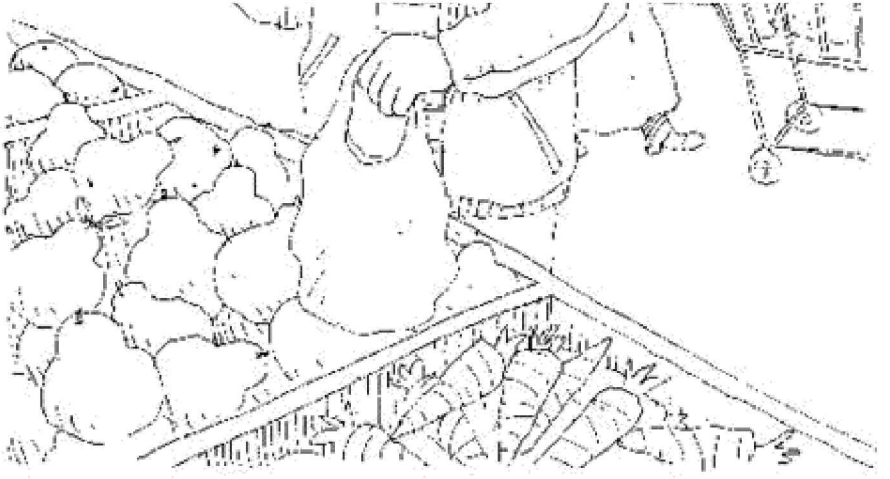
Kader bizi zorlamıyor mu?

GEÇENLERDE, marketteki meyve reyonundan armut alırken aklıma kadere dair tuhaf bir soru geldi. Bir meyve reyonundan armut alırken, insanın aklına nasıl kaderle ilgili bir soru gelebilir ki? İşte şöyle bir soru:

Reyonlara tutturulmuş plastik torbalardan bir tane kopardım ve armut standından armut seçmeye başladım.

Armutları tek tek elime alıyor, sağına soluna dikkatlice bakıyor ve en küçük bir eziklik varsa poşete koymayıp geri bırakıyordum.

Böyle böyle üç mükemmel armut buldum.

Daha bir iki tane almam gerekiyordu. Tam gözüme kestirdiğim yeni bir armuta elimi uzatmıştım ki, aklıma işte o tuhaf soru geldi.

İçimden bir ses:

“Kaderinde hangi armutları satın almak varsa, onları alacaksın. Eğer kaderinde çürük çarık armutları satın almak varsa, onları almadan buradan çıkıp gidemezsin! Madem öyle, böyle tek tek incelemenin bir anlamı yok. Gözünü kapat ve eline gelen ilk armutu poşetine at gitsin!” dedi.

Kafam karışmıştı. Elimdeki armuta bakmaya başladım. Ne yani? Ben şimdi boşu boşuna mı bu armutları seçip durmaktaydım!?

Bir süre armut reyonunun önünde durdum ve düşündüm. Sonra kendi kendime şunları söyledim:

“Bu tezgahta çürük armutlar da var sağlam armutlar da...

Ben torbama çürük armutları da doldurabilirim, sağlam armutları da...

Armutlar arasında tercih yapmak, bana bırakılmış.

Ben bir insanım ve çürük armutlar ile sağlam armutları birbirinden ayırabilecek kabiliyette yaratılmışım.

Bana düşünmem için akıl, görmem için göz verilmiş... Elbette armutları seçe seçe alacağım. İyisini ve kötüsünü birbirinden ayıracağım.

Kimse beni durduk yerde çürük armut almaya zorlamıyor.

Bu yüzden, çürük armutları aldığımda, “Kaderimde çürük armut almak varmış. Kaderim beni çürük armutları almaya mecbur bıraktı” diyemem.

Herkes bana, “Gözün kör müydü de, bunları toplayıp geldin!” der. “Allah sana göz vermiş akıl vermiş, iyiyi kötüyü, çürüğü sağlamı birbirinden ayıracak şuur vermiş. Oysa sen çürük armutları torbana doldurup almışsın. Bu ne kötü bir ticaret!” diye çıkışır...

Önümdeki tezgahda, onca taze ve güzel meyve varken, torbama doldurduğum bütün çürük armutlardan sadece ben sorumlu olurum; kaderimi suçlayamam.

İyisi de kader, kötüsü de..

İşin aslı, armutları tek tek seçerek de alsam, hiç bakmadan poşetime de doldursam, yine de kaderimde olmayan tek bir armudu almış olmayacaktım.

Çünkü Allah sonsuz ilmiyle benim çürük ya da sağlam, hangi armutları satın alacağımı biliyordu.

Kaderimde de bu yazılıydı.

Allah'ın sonsuz ilmiyle bunu biliyor olması ve kaderimi o şekilde belirlemesi beni zorluyor değildi.

İster çürük armutları alırdım, ister sağlam olanları...

Ve ancak aldıktan sonra “Demek ki kaderimde bu armutları almak varmış” diyebilirim...

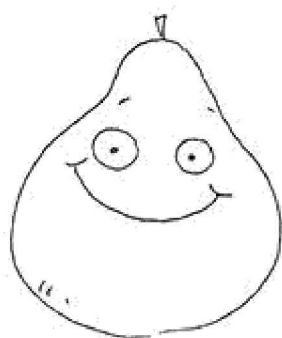
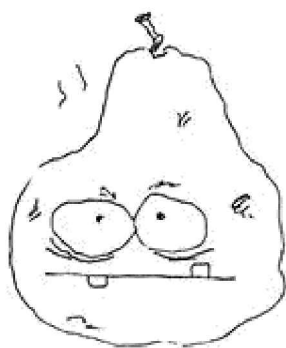
İşte böyle...

Pazardan elma, armut, üzüm alırken, iyisini, tazesini, olgununu seçecek kadar akli olan herkes, yaptığı bu seçimlerde, kaderin kendisini zorlamadığını gayet iyi bilir..

Çünkü neyin doğru, neyin yanlış, neyin çürük, neyin sağlam.. olduğunu aklımız bize söyler, kalbimiz söyler, vicdanımız söyler..

Peygamberimiz söyler, Kur'an söyler...

İster onları dinlemeyi seçeriz, ister dinlememeyi...

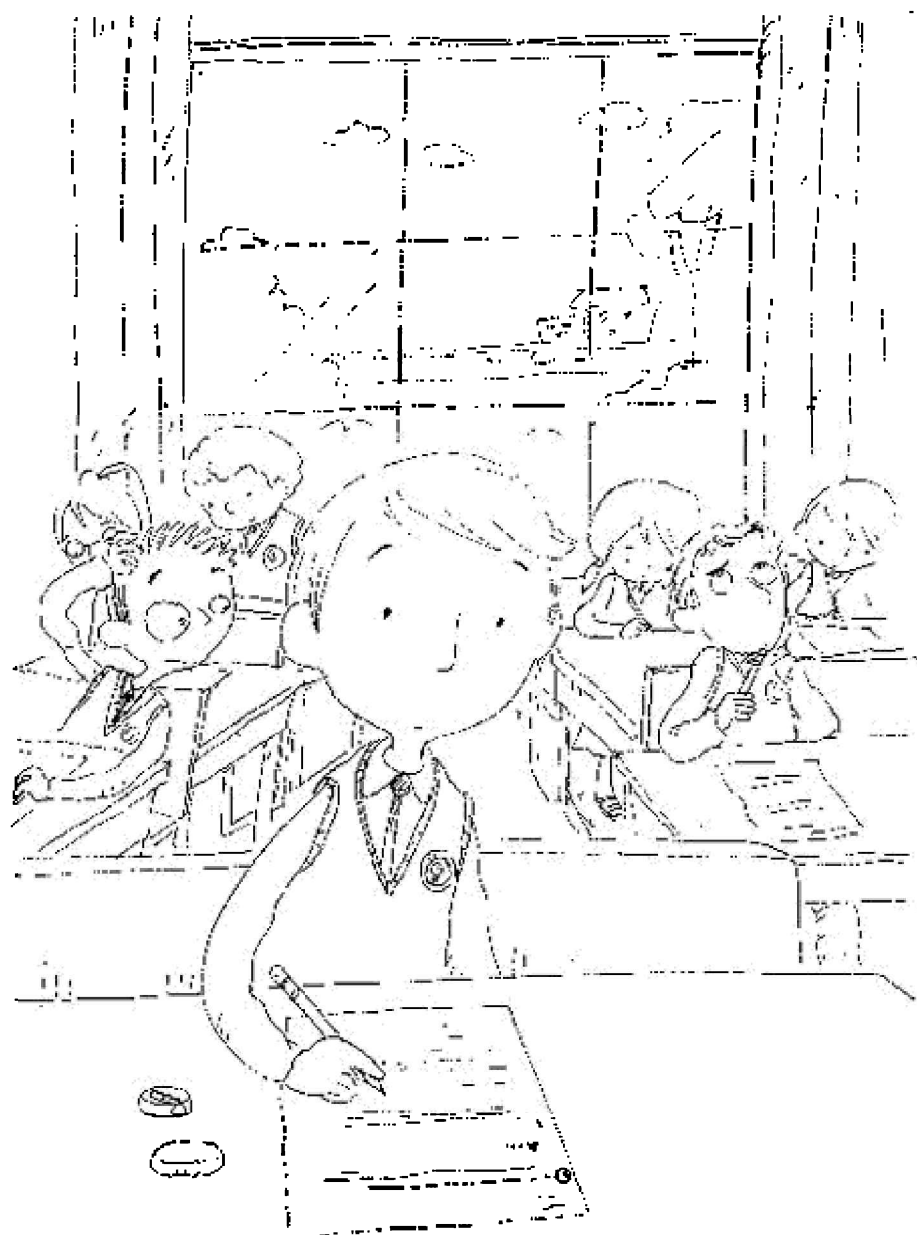
Allah kötü şeyleri yaratmasaydı daha iyi olmaz mıydı?

“...Bir deneme olarak sizi iyilikle de, kötülükle de imtihan ederiz...”
(Enbiya Sûresi, 35)

“İYİ, GÜZEL, faydalı şeyleri Allah yaratıyor. Allah’tan başka yaratıcı olmadığına göre, etrafımızda gördüğümüz çirkin işleri, kötü şeyleri, zararlı maddeleri de Allah yaratıyor öyleyse! Peki ama neden? Yaratmasaydı kimse onları seçmezdi. Öyle değil mi?”

Senin soruna hemen bir soru ile cevap vereyim istersen:

Öğretmenleriniz size sınav yaparken, soruların altına sadece doğru seçenekleri koysa, yanlış seçenekleri koymasa ne güzel olurdu değil mi?

Tembeliyle çalışkanıyla.. hepiniz sınavdan tam puan alırdınız!
Alırdınız almasına ama, bu asla bir sınav olmazdı.

Çalışıp çabalamanın bir anlamı kalmayacağı gibi, tembellik etmenin de bir bedeli olmazdı...Bu işten, çalışanlar haksızlığa uğrarken, tembeller kazançlı çıkardı.

Dünya hayatı, insanlar için bir sınav gibidir.

Burada, doğru-yanlış, iyi-kötü, yararlı-zararlı, helal-haram.. hep bir aradadır.

“...Bir deneme olarak sizi iyilikle de, kötülükle de imtihan ederiz...” [12]

Sınav, yani imtihan bitene kadar kimseye karışılmaz...

Ancak bu sınavın okuldaki sınavlardan çok farklı bir tarafı vardır:

Burada yanlış cevaplar ile doğru cevaplar bellidir.

“Bu, gerçekten, çok açık bir imtihandır.” [13]

Yani, faydalı ile zararlı, iyi ile kötü, helal ile haram, hak ile haksızlık.. manavdan meyve alırken çürük ile sağlamı, fırından ekmek alırken, taze ile bayatı.. birbirinden ayıracak kadar aklı olan herkesin, aşağı yukarı bileceği şeylerdir...

Mesela herkes içki içmenin, hem zararlı, hem kötü, bir iş olduğunu bilir.

Ama bazıları içki içmeyi tercih ederken, bazıları ondan uzak durur...

Herkes rüşvet vermenin, ve de almanın hem büyük bir haksızlık hem de haram olduğunu bilir.

Ama bazıları verir, bazıları da utanmadan alır. “Ben bunun yasak bir iş olduğunu bilmiyordum!” diyen tek bir kişi yoktur...

Hangi hırsız, “Ben hırsızlığın kötü bir iş olduğunun farkında değildim. Farkında olsam, hiç yapar mıydım?” diyebilir ki?

Hangi yalancı yalancılığın, hangi dedikoducu dedikodu yapmanın, hangi aşağılık kimse, yetim malı yemenin, iyi bir şey olduğunu söyleyebilir ki?

Hepsi de, bu yaptıklarının hem kötü, hem zararlı, hem günah, hem yasak, hem haram olduğunu bilerek yapar..

İşte dünya böyle bir imtihan yeridir.

Pek çokları göz göre göre, bile isteye kaybeder bu imtihanı ya da “kırık not” alır..

Üstelik bu imtihanda üç yanlış bir doğruyu götürmez. Hatta bazen olur ki; bir doğru, nice yanlışları siler süpürür...

Küçücük bir iyilik için, çok büyük sevaplar verir Allah.

Bu öyle bir imtihandır ki, sırf kötülük yapmaktan vazgeçenler bile, vazgeçtikleri için sevap alır, pişman olanların yanlışları silinip affedilir..

Ama yine de, bazıları kaybeder...

Kazananlar ise gerçekten çok büyük bir kazanç içindedirler...

İyiliklerinin karşılığını, büyük bir iyilik olarak görürler...

“...Ey inanan kullarım! Rabbinize kar ı gelmekten sakının. Bu dünyada iyilik yapanlara iyilik vardır...” [14]

Kötü olan kötüyü yaratmak değil kötüyü seçmektir!

Hayat boyu iyi ve güzel şeyleri isteyebileceğimiz gibi, kötü ve çirkin şeyleri de isteyebiliriz.

Tercihimizi faydalı şeylerden yana kullanabileceğimiz gibi zararlı şeylerden yana da kullanabiliriz.

İyinin iyiliğini, faydalının faydasını göreceğimiz gibi; kötünün kötülüğünü ve zararlının zararını da görürüz...

Elbette iyiyi de, kötüyü de, yararlıyı da zararlıyı da Allah yaratır.

Çünkü Allah'tan başka yaratıcı yoktur. Ama kötü olan, kötüyü yaratmak değil, kötüyü tercih etmektir.

Mesela insanlarda konuşma kabiliyetini Allah yaratır.

Allah ağızımızı, dilimizi, dişlerimizi, ses tellerimizi, boğazımızı

tam da konuşabileceğimiz gibi yaratmasaydı, hava zerrelere dudaklarımızdan dökülen kelimeleri taşıyabilmek gibi bir özellik vermiş olmasaydı konuşamazdık...

Doğru da söylesek, yalan da söylesek konuşmayı yaratan Allah'tır.

Kötü olan, konuşmayı yaratmak değildir. Yalan konuşmayı tercih etmektir!

Doğru konuşanın konuşmasını da, yalan konuşanın konuşmasını da Allah yaratır ama, yalan konuşmayı sevmez. Hele başkalarına iftira atmayı, hele yalan sözle insanları birbirine düşürmeyi hiç sevmez!

Fakat, bu dünyada kim nasıl konuşmak isterse, Allah onu öyle konuşturur.

Aynen bunun gibi, görmeyi Allah yaratır. Bir çiçeğin güzelliğine de baksak Allah yaratır, başkasına ait gizli bir mektubu okusak da Allah yaratır.

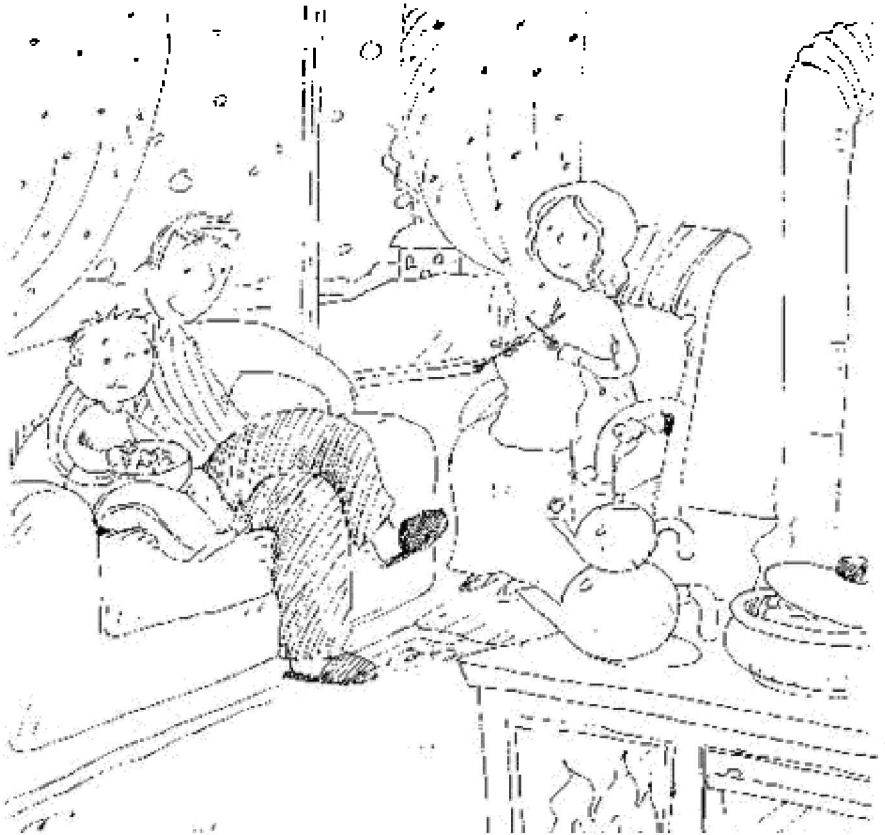
Biri iyidir, diğeri de kötü.

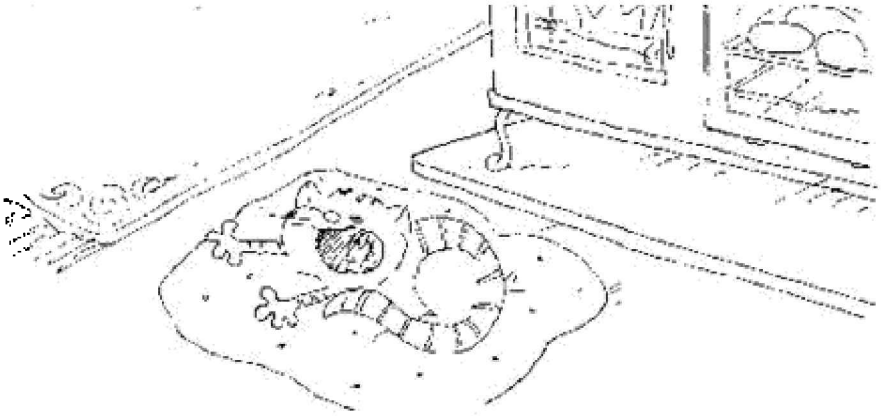
Ama kötü olan, görmeyi yaratmak değil, bakmamamız gereken bir şeye bakmaktır.

Bir başka örnek:

Allah ateşi yarattı.

Ateş ki, şu yeryüzü üzerinde insanoğlunun en çok faydalandığı şeylerden bir tanesidir.

Ama aynı zamanda en çok zarar gördüğü şeylerin de başında gelir.

Peki ateşi yaratmak kötü müdür, yoksa iyi midir?

Elbette iyidir. Hem de çok iyidir. Kötü olan ateşi yaratmak değildir.

Kötü olan, Allah'ın yarattığı ateş ile elini ayağını yakmak, evi barkı ormanı yakmaktır.

Yani ateşi kötüye kullanmaktır.

Biz iyiyi istersek, Allah bizim için iyiyi yaratır. Kötüyü istersek kötüyü yaratır.

Fakat kötü olan, kötüyü yaratmak değil; onu istemek ve iyi yanıbaşında dururken, bile bile onu tercih etmektir...

Biz isteriz, Allah yaratır

Bir zaman, bir çocuk babasına dedi ki, “Babacığım, beni kucağına al ve şu uzaktaki tepenin üstüne çıkar!”

“Orası soğuk olur, üşürsün” diye cevap verdi babası.

“Hayır! İlla ben oraya çıkmak istiyorum!” diye itiraz etti çocuk...

“Orası çok yüksektir. Hem de tekin bir yer değildir. Ya dü ersen?” dedi babası..

“Ben o tepenin üzerine çıkmak is-ti-yo-rum!” diye bağırıp ağlamaya başladı çocuk.

Ve adam istemeye istemeye çocuğu kucağına alıp, tepenin ta en tepesine kadar çıkardı.

Burası gerçekten de çok soğuk bir yerdi. Rüzgar sert esiyor, azar azar da yağmur çiseliyordu.

“Ü üyorum! Ü üyorum! Çok ü üyorum! Ke ke beni buraya getirmeseydin! Niye beni buraya getirdin?” diye sızlanmaya başladı çocuk.

“Sen istedin ya!” dedi babası.

“Burası hem soğuk, hem de ürkütücü bir yer mi . Beni getirecek ba ka yer bulamadın mı?” diye ağlamaya başladı çocuk.

Bunun üzerine çok öfkelenen baba:

“Sen benim sözümü dinlemedin. Ettiğim ikazlara da kulak asmadın. “Beni oraya çıkar!” diye bas bas bağırmaya ba ladın. Ben de seni aldım buraya getirdim.

Bak, ne dediysem haklı çıktım. Ü üdün, korktun bo u bo una kendini tehlikeye attın. imdi utanmadan sıkılmadan kalkmı da bana, “Beni neden buraya getirdin!” diyorsun. Ah ki ne ah! Seni bir dövsem tam yeridir!” diye çocuğu bir güzel azarladı.

Bu da bir hikâye idi, bitti. Şimdi seninle beraber bu hikâyeyi bir dürbün gibi aklımızın önüne koyup bakalım.

Bizim bu dünyadaki halimiz o çocuğun haline benzer. İyi ya da kötü bir şeyi isteriz. Allah da yaratır.

İstediğimiz şey suç ise, suçlu biz oluruz..

Günah ise günahı biz işlemiş oluruz..

Ne, “Allah neden yarattı?” demeye hakkımız olur; ne de kaderi suçlamaya...

Keşke İcabettin Dayı hayatta olsaydı da, bu güzel örneği ona da anlatabilseydim.

Belki o zaman, kaderini suçlamaktan vazgeçer ve “Ben istedim, hepsi benim suçum” der; isyan edip duracağına, Allah’tan af dilerdi değil mi?

[12]- Enbiyâ Sûresi, 35

[13]- Sâffât Sûresi, 106

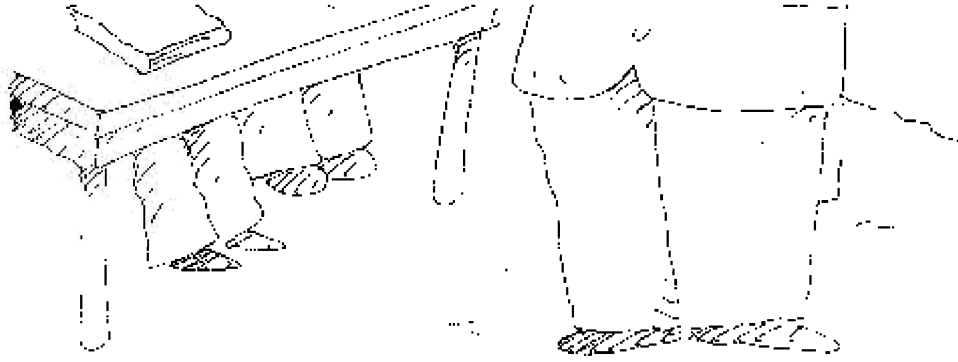
[14]- Zümer Sûresi, 53

Kaderimde yarınki sınavdan kötü not almak varsa, neden çalışayım?

BEN LİSEDE ÖĞRENCİYKEN, ilginç bir hocamız vardı. Okullar açıldıktan bir-iki ay sonra, öğrencilerini adam akıllı tanıdıktan sonra yani.. Durur durur, sınıftan bazı arkadaşları göstererek:

“Sen, sen, bir de sen! Sizin, yarınki imtihandan 4 (10 üzerinden) alabileceğinizi sanmıyorum. Eğer 4 alırsanız onu 5’e tamamlayacağıma söz veriyorum” derdi.

Bunun tersi de olurdu elbette:

“Siz! Hayır hayır! Siz değil bir öndeki hanım-efendi. Sizin ise, 8’den aşağıya not almayacağınızı tahmin ediyorum..”

Biz, önceleri bu tahminlere gülüp geçerdik. Fakat, sınav kâğıtları okunduğunda hocanın, “üç alacaksınız, dört alacaksınız daha yukarı not alamayacaksınız!” dediği herkesin zayıf aldığını; “sekiz alacaksınız, dokuz alacaksınız, on bile alabilirsiniz..” dediği herkesin de, iyi not aldığını görünce, adamı ciddiye almaya başladık.

Bir gün, kendisine nasıl böyle tahminde bulunabildiğini sorduk.

“Ne keşiftir ne keramet! Yılların hocasıyım, olsun o kadar..” diye cevap verdi.

Hocanın, iyi not alacağını söylediği ve iyi not alan öğrencilerin pek sesi çıkmazdı ama, “Üç alacaksın, dört alacaksın” dedikleri, zayıf notu alınca, küplere binerlerdi.

“Adam şom ağızlı kardeşim! Üç alacaksın diyor üç alıyorum! Dört alacaksın diyor dört alıyorum! Yedi-sekiz alacaksın dese, yedi

sekiz alacağım belki...” diyerek kızar dururlardı.

Hoca, bu sızlanmaların olacağını tahmin ettiği için, bütün yanlışlarını, kırmızı bir kalemle tek tek işaretlediği sınav kâğıtlarını önlerine koyar; böylece, dedikoduları kökünden keserdi..

Çünkü arkadaşlar, kendi yanlışlarını görünce, daha seslerini çıkaramazlardı.

Şimdi sana bir soru soracağım, iyi düşün öyle cevap ver:

“Sınavdan düşük not alanlar, onlara: “Üç alacaksın dört alacaksın, hayatta beş alamazsın!” dendiği için mi düşük not alıyorlardı?

Elbette hayır! Öğrenciler, hoca sınavdan önce kendilerine zayıf not alacaklarını söylediği için zayıf not alıyor değillerdi. Tembel oldukları, sınava çalışmadıkları için zayıf not alıyorlardı.

Hoca, onların çalışmayacağını bildiği için zayıf not alacaklarını biliyor ve daha onlar zayıf not almadan, bunu söylüyordu!

Öyleyse bu öğrenciler, sene sonu ellerine verilen kötü karneleri görünce:

“Biz ne yapalım, öğretmen zayıf alacağımızı önceden bilip söyledi. O yüzden biz de, “Madem zayıf alacağız boşuna çalışıp kendimizi yormayalım dedik!” diyebilirler mi?

Elbette diyemezler! Şikayet etmeye hiç hakları olmaz.

Bu hikâyenin ana fikrini anladıysan, sorunun cevabını zaten almışsın demektir...

Fakat yine de beni biraz daha dinlemeni tavsiye ederim...

Çalışmak ya da yatmak..

Yarın Matematikten sınavın var ve sen, kaderinde, o sınavdan zayıf not almak varsa, çalışmanın bir anlamı olmayacağını düşünüyorsun.

Yani, “Nasıl olsa kaderimde kötü not almak yazılıysa iyi not alamam; iyi not almak yazılıysa kötü not almam. Öyleyse çalışmak ile çalışmamak arasında bir fark yok.

Neden kendimi boşu boşuna yorayım..” diyorsun.

Ancak, yarınki sınavdan nasıl bir not alacağını bilmiyorsun!

Bu durumda karşında iki yol var ve o yollardan bir tanesi şu:

“Kaderimde iyi yazılıysa iyi, kötü yazılıysa kötü not alacağım” diyerek bütün günü televizyon karşısında yatarak geçirmek ve hiç ders çalışmamak.

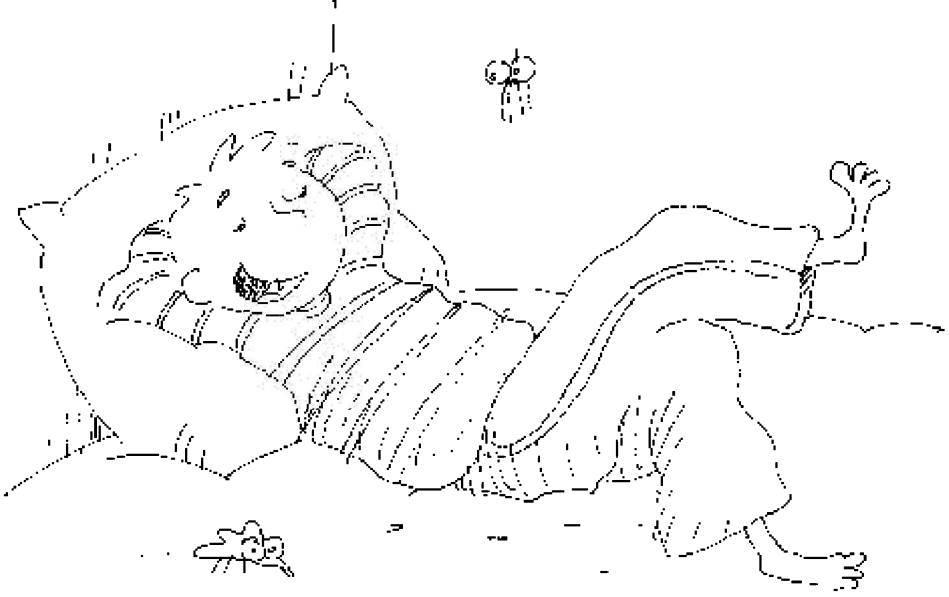
Üstelik bu yolu seçersen, sabah yatağından kalkıp okula gitmen de gerekmez.

Çünkü, kaderinde o gün okula gitmek varsa, zaten bi şekilde gidersin öyle değil mi? Bunun için illa yataktan kalkmana gerek yok! Hem eğer kaderinde okula gitmemek varsa, boşu boşuna tatlı uykundan olmanın ne anlamı var!

Annen seni kahvaltıya mı çağırdı?

Boşver ne diye zahmete gireceksin. Eğer kaderinde doymak varsa, nasıl olsa bi şekilde doyarsın. Eğer kaderinde bugün aç kalmak varsa, zaten yesen de doymazsın.

O yüzden, yat yat! Sakın kalkma!

Aslına bakarsan, bu durumda sınava girmenin de bir anlamı yok!

Kötü not alanlar, “Ne yapalım kaderde bu varmış” derler. Ve aldıkları kötü nottan dolayı sorumlu tutulmazlar. Yani akşam eve gittiklerinde babaları onlara: “Söyle bakalım kaç aldın Matematik sınavından?” diye soramaz.

“Kaderinde kaç almak yazılıymış, öğrendin mi?” diye sorar.

Cevapta şöyle olur elbette: “Zayıf almak varmış, üzgünüm ama benim suçum değil.. Kader böyle!”

İyi not alanların, durumu ise çok acıklı olurdu. Çünkü kimse onlara, “Aferin çalışmış çabalamış ve iyi bir not almışsın” demezdi. “Senin kaderinde bu varmış. Yoksa, çalışıp çabalamanın bir anlamı yok. O yüzden boşuna harçlığına zam falan bekleme..” derlerdi.

Çalışkan ile tembel arasında hiçbir fark kalmazdı. Kim çalışkan, kim tembel bilemezdik..

Bir sonraki sınava ise, hiç kimse çalışmazdı.Öğretmenler sınav yapmaktan vazgeçerlerdi!

Nasıl olsa, kimse kaderinde belirlenen notdan başkasını alamazdı ya?

Bak, işler nasıl karıştı? Böyle bi hayat yaşamak ister misin?

Rutubetli tenhalıklarda yaşayan tuhaf ve renksiz böcekler bile, harıl harıl koşturup dururken, sen yattığın yerde, “Bakalım kader

ne der?” diye beklersen daha çok beklersin!

Eğer gerçekten kaderinde yarınki sınavın sonucuna dair ne yazdığını bilseydin. Belki sana hak verebilirdim.

Ama, “Ya öyleyse, ya böyleyse” ile yola çıkarsan, hiçbir yere varamazsın...

Sen, yarın sınavdan nasıl bir not alacağını bilmiyorsun. Bilmemen de gayet normal. Çünkü yarın neler olacağını bilmen için, yarını bekleyip görmeye ihtiyacın var...

Ama zamanı yaratan ve zaman yokken de var olan Allah'ın, yarını bilmek için bizler gibi zamanın gelmesini (haşa) beklemeye ihtiyacı yoktur!

Allah, elbette senin yarınki sınavdan nasıl bir not alacağını biliyor. Ve kaderinde de bu bilgi kayıtlı. Ancak kaderinde yazılı not, almak zorunda olduğun değil; senin alacağın nottur!

Yani, sen yarınki sınavdan nasıl bir not alacaksan, kaderinde o yazılı...

Tahminci hoca ile öğrencilerin durumunu düşün.

Orada “Hoca bize zayıf alacaksınız dedi o yüzden çalışmadık yattık” diyen öğrencilere hak vermemiştin hatırlarsan...

Burada da aynı şey geçerli. Nasıl kötü not alanlar, hoca önceden bildiği için o kötü notları almış değillerse; kaderinde kötü not alacağın yazılı diye sen kötü not alacak değilsin. Kötü not alacağın için kaderinde öyle yazılı...

Ancak başta da dediğim gibi, sen kaderini biliyor değilsin. Sınavın kötü mü geçecek, iyi mi geçecek, onu yarın göreceksin.

Öyleyse “kaderimde kötü not almak yazılıysa boşuna çalışmayayım bari!” gibi komik bahanelerle ders çalışma zahmetinden sıyrılmaya kalkma.

Yapacağın en doğru şey, ikinci yolu tercih etmektir.

Yani: “Kaderimde ne yazıyor bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa, o da çalışmadığım bir sınavdan kolay kolay iyi bir not alamayacağımdır!

Öyleyse elimden geldiğince çalı ırım ve iyi bir sınav geçirmek için Allah'a dua ederim..." diyerek, oturup dersine çalışmak...

Kader değişir mi?

OLDUM OLASI futboldan hoşlanmam. İşin aslı, beceremem de o yüzden hoşlanmam.

Eskiden bizim mahallenin çocukları sık sık aralarında maç yaparlardı. Ve iki çocuk yüzünden hep kavga çıkardı. Bu çocuklardan biri bendim; diğeri de, fena halde iyi futbol oynayan Cumhuri!

Kimin hangi takımda oynayacağına karar verilirken, sıra Cumhuri'ya geldiğinde, her iki takımın oyuncuları, "Geçen sefer sizden idi. Bu sefer de bizden olsun!" diye sonu kavgaya kadar gidecek bir yaygara koparırlardı.

Seçilme sırası bana geldiğinde, yine bir yaygara kopardı:

“Geçen sefer bizden idi. Bari bu sefer sizden olsun!”

“Yok ya! Ondan önce iki maç üst üste bizden oldu, hep yenildik. Bu sefer istemeyiz!”

İş, taşlı sopalı bir kavgaya dönmeden, “Yazı tura atalım!” denirdi.

Fakat kimsenin cebinde metelik çıkmayınca, “Yaş mı kuru mu?” atmakta karar kılınırdı.

Yassı bir taş bulunur, taşın bir yüzüne tükürülür; sonra da, “Yaş mı kuru mu?” atılırdı.

Artık yaşı kuruyu kim bilemez ise, beni onun takımına kakalarlardı.

İşin en acıklı tarafı, o taşları hep ben bulurdum, ama başkaları tükürürdü...

Her neyse...

Dedim ya futbol ile aram, hiç hoş olmadı. Fakat yine de spordur

neticede..

Aslına bakarsan son zamanlarda bir iki ma bile seyrettim.
Çok keyif aldığımı söyleyemem ama, o kadar da kötü değildi.

Fakat, matan sonra konuşan futbol yorumcuları için aynı şeyi söylemem mümkün değil...

Bir futbol maçını Dünya Savaşı gibi anlatan ve bıkmadan usanmadan saatlerce konuşan bu yorumcuların, nasıl bu kadar ciddi olabildiklerini hiç anlamış değilim...

Biraz dikkat ettim ve “yorum yapıyoruz” diye en çok şu tarz şeyler söylediklerini gördüm:

“Kaleci topu tutsaydı, maçın kaderi değİ irdi!”

“Sen maçın 88. dakikasında faulü yaparsan, ampionanın kaderini değİ tirirsin arkada !”

“Hakem düdüğü on saniye daha geç alsaydı, maçın kaderi değİ ecekti ama, on saniye daha geç almadı!”

Peki kader değİşir miydi gerçekten?

Kaderin değİşeceğini söyleyenler, en başta kader hakkında

hiçbir şey bilmiyorlar demektir. Yahut, kaderin değişeceğine dair sözleri, bir alışkanlık olarak söyleyip durmaktalar...

Şimdi bu örneklerden bir tanesi üzerinde çok değil, azıcık akıl yoralım, bakalım nasıl bir neticeye varacağız...

“Kaleci topu tutsaydı, maçın kaderi değişirdi!”

Anlaşıldığı kadarıyla, kaleci topu tutamamış ve gol yemiştir.

Takımı maçı kaybetmiş ya da bir üst tura çıkamamış falan...

Eğer tutsaydı ne olacaktı?

Bu durumda kader değil, maçın skoru değişecekti. Ama kader değişmeyecekti...

Fakat aynı adamlar, bu sefer de, kalecinin topu tutarak maçın kaderini değiştirdiğini söyleyeceklerdi!

Oysa kader değişmez... Kader nasıl olacaksa öyledir zaten...

Kaleci topu tutacaksa kaderde tutacağı yazar. Tutamayacaksa kaderde tutamayacağı yazar...

Biz kalecinin kaderini de, maçın kaderini de maç bittikten sonra bilebiliriz ancak.

Ve bitmiş bir maçın kaderi zaten belli olduğu için, maçın kaderi hakkında “değişirdi değişmezdi” gibi bir tartışmanın anlamı yoktur...

İşin neticesi, kalecinin son dakikada yaptığı sürpriz, kaderi değil; değiştirse değiştirse, gazetelerin maç daha bitmeden hazırlanmış yarınki spor sayfalarını değiştirir...

Kader değişmez, halimiz değişir!

Kaderin tarifini bir kez daha hatırlayalım:

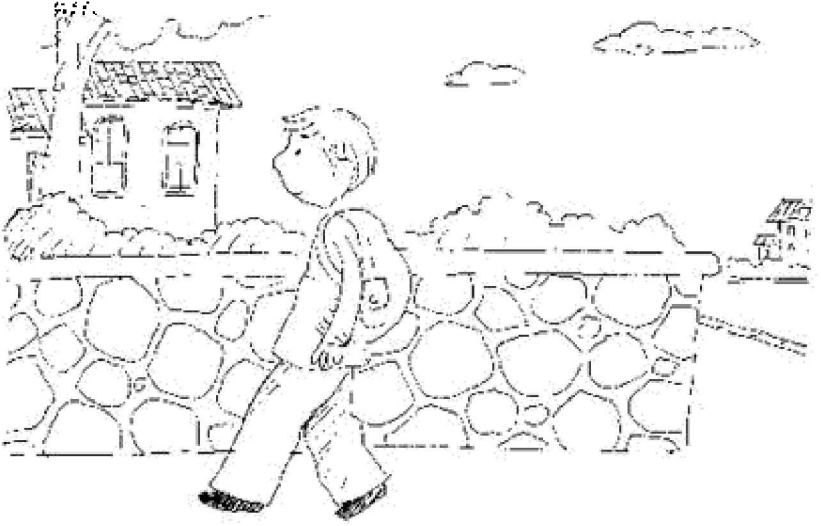
“Allah’ın sonsuz ilmiyle olmuş olacak her şeyi bilmesi ve o şekilde takdir edip yaratması...”

Mesela sabah kalktığında o gün yaşayacağın her şey, senin

kaderinde yazılıdır.

Bu, “Allah benim bugün ne yapacağımı biliyor” demektir.

Her gün evden okula yürüyerek giderken, o gün bir arkadaşının babası seni görse ve arabasına alıp okula kadar götürse, “Yürüyerek gidecektim ama, kaderim değişti, arabayla gittim!” diyemezsin.

Senin için değişen tek şey, okula gidiş şeklin oldu. Her gün yürüyordun, o gün araba ile gittin... Demek ki o günkü kaderinde, okula arabayla gideceğin yazılıymış...

Peki fakir bir adam, çok çalışır ve zengin olursa, kaderini değiştirmiş olur mu?

Hayır, sadece ekonomik durumunu değiştirmiş olur.

Demek ki onun kaderinde, şu yaşa kadar fakir fukara bir hayat yaşayacağı, ama sonra çalışıp zengin olacağı yazılıymış.

Aynı şekilde, okulun ilk dönemi karnesinde beş-on tane zayıf

not alan bir öğrenci, ikinci dönem çalışıp bütün zayıf notlarını düzeltirse kaderini değil, karnesi düzelmiş olur.

Demek ki, kaderinde ilk dönem zayıf bir karne alacağı ikinci dönem çok çalışacağı ve Allah'ın izni ile notlarını düzeltereceği yazıyormuş...

Kader değişmiyorsa, yapacak ne var?

İçinde bulunduğumuz hâl ne olursa olsun, ellerimiz koynumuzda oturup “kader böyle!” diyemeyiz.. Çünkü kaderin nasıl olduğunu bilmiyoruz!

“Böyle gelmiş böyle gider. Bizim kaderimiz bu” demek, sadece Allah'ın bildiği bir konuda, O'nun adına konuşmak olur?

Oysa Allah, bizi birbirinden çok farklı hallerden hallere evirip çevirmedi mi?

Ne çok karanlıklardan çekip çıkarıldık biz...

Ne aciz, ne zayıf, ne çelimsiz, ne kıymetsiz, ne tehlikeli haller içinden geçirildik de bu günlere geldik.

Bir düşün, şimdiki aklımızla annemizin karnında olsaydık eğer, kendi kaderimizde bir gün, yemyeşil çimenli tepelerde, ıhlamur kokan tatlı rüzgarlarla yarış yapacağımızı, uçurtma uçuracağımızı, koşup oynayacağımızı, bir papatyayı koklayıp, bir minik serçenin sesi ile mutlu olacağımızı bilebilir miydik?

“Benim kaderim, bu karanlık alemde yaşamak imiş!” deseydik, ne kadar da yanılacaktık değil mi?

Kaderimize, yokken var olmayı yazan Allah, fakirken zengin olmayı da yazar, tembelken çalışkan olmayı da, yenilmişken yenmeyi de, hastayken sıhhat bulmayı da, mutsuzken, mutlu olmayı da, yalnızken beraber olmayı da, açken tok olmayı da...

Kaderimiz böyleymiş, kader de değişmezmiş.. diyerek ellerimiz koynumuzda oturup beklersek, bize bunca nimetler veren Rabbimize, “Sen bize artık hiçbir şey vermezsin ve

vermeyeceksin” demiş olmaz mıyız?

Düştüysek, kalkmaya çalışmalıyız. Allah bizi tutar.

Bilmiyorsak, öğrenmeye çalışmalıyız. Allah zihnimizi açar..

Hastaysak, tedavi olmalıyız. Allah bize şifa verir..

Fakirsek, çalışmalıyız. Verirse Allah bize de verir..

Bazen istediğimiz gibi verir, bazen çok daha iyisini verir...

Bazen şimdi vermez, hatta olanı da alır; ama ahirette hayal bile edemeyeceğimiz kadar güzelini verir!

“Dilerse sana bunlardan daha iyisini, altlarından ırmaklar akan cennetleri verecek ve sana saraylar ihsan edecek olan Allah’ın anı yücedir.” [15]

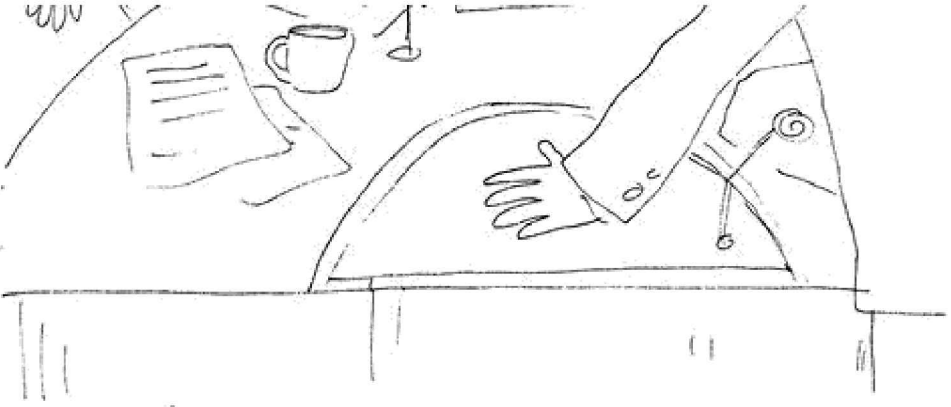

Öyle olmasaydı, böyle olur muydu?

SPOR YORUMCULARININ en çok yaptıkları 'faul'lerden biri de, olmuş bitmiş bir şey için; "Eğer öyle olmasaydı böyle olurdu!" demeleridir. Mesela:

Ş “ u oyuncu eğer birkaç metre daha öne çıksaydı kesin bu pozisyonda golü bulurduk!”

Peki gerçekten öyle mi olurdu?

Bu konuda üç farklı cevap verilebilir:

1- Bir iki metre daha öne çıksaydı kendisine atılan topu tutar ve gol atardı.

2- Bir iki metre daha öne çıksaydı bile, o topu tutamazdı, tutsa da gol atamazdı.

3- Bir iki metre daha öne çıksaydı, ne olurdu bilemeyiz? Çünkü sayısız şey olabilirdi.

Tam o sırada, karnına şiddetli bir ağrı girer ve yere yıkılabilirdi.

Tam o sırada, tribünlerde oturan kendini bilmez bir seyirci futbolcunun kafasına arabasının anahtarlarını atabilirdi.

Tam o sırada, gökten bir yıldırım düşebilirdi ve futbolcu binlerce kişinin gözleri önünde, ölebilirdi.

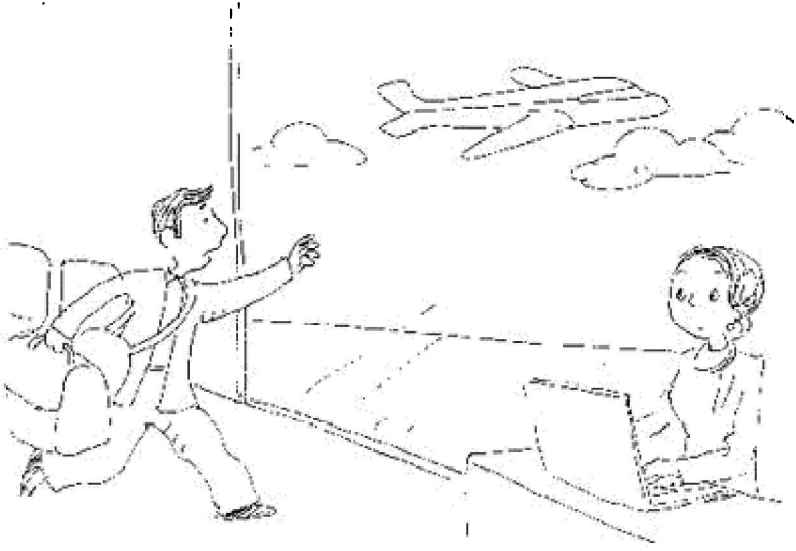
Tam o sırada, şiddetli bir rüzgar çıkıp, topu adı hiç anılmayan bambaşka oyuncunun ayakları dibine bırakabilirdi.

Bunlar gibi, olması pekâla muhtemel yüzlerce şey sıralayabiliriz. Ama olmuş bitmiş bir olaydan sonra, “öyle olmasaydı böyle olurdu” diyemeyiz. Çünkü “öyle olmasaydı” sonucun ne olacağını sadece Allah bilir... Bu yüzden, cevapların en tutarlısı ve en

doğrusu üçüncü şıktır.

Diğerleri ise, sadece boş bir tahminden ibarettir.

Bir başka örnek de, saha dışından verelim isterseniz.

Mesela filmlerde çokca işlenen bir sahne vardır.

Gerçek hayatta da pek çok insanın başından bu tür olaylar geçmiştir.

Adamın biri son anda, binmesi gereken uçağı kaçıır ve akşam haberlerde, kaçırdığı uçağın düştüğünü öğrenir!

Şimdi bu adam, “Eğer uçağı kaçırmasaydım ben de ölecektim!” diyebilir mi?

“Eğer öyle olmasaydı, böyle mi olurdu?” gerçekten?

Adam o uçağı binseydi ölür müydü?

İşin aslı, adam ölür müydü, ölmez miydi bilemeyiz!

Bunu sadece Allah bilir.

Bu nokta basit gibi görünse de aslında çok önemlidir.

Çünkü hepimiz sık sık kadere dair böyle yanlış fikirlere kapılıp, farkında olmadan bunu dillendiriyoruz.

Peki günlük hayatımızın içinde bu yanlışını nasıl yapıyoruz?

Yine bir örnek üzerinden konuşalım:

Farzedelim iki kişi var. İkisi de ağaca çıktı ve ikisi de düşüp bacağı kırıldı.

Biri:

“Eğer ağaca çıkmasaydım bacağımı kırmazdım. Nerden çıktım o ağaca!” diye ağlayıp sızlanmaya başladı.

Öteki ise:

“Olan oldu bir kere! Ne yapalım, Allah’ın dediği olur. Kaderimizde ayağımızı kırmak da varmış” dedi.

Kadere iman ettiği için, başına gelen musibetin kederinden ve gamından kurtuldu.

Çünkü o, başına gelenin Allah’ın izni ile geldiğini biliyordu. Sabretti sevabını aldı..

Peygamberimiz (sav) buyurdu ki:

Sana faydalı olan eye kar ı gayret göster (çalı). Allah’tan yardım dile, ümitsiz olma.

Bir bela, musibet ba ına gelirse, “Ke ke öyle yapmasaydım da bu ba ına gelmezdi!” deme.

“Allah takdir etmi tir. O’nun dilediği olur” de...^[16]

[16]- Müslim, Kader, 34

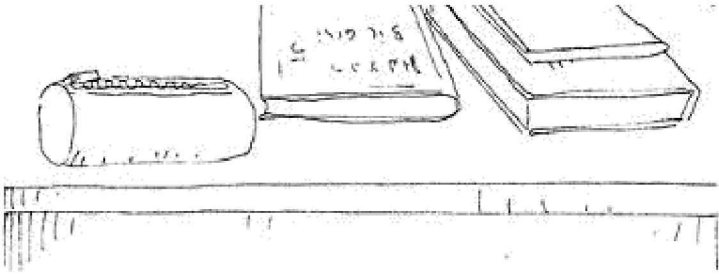
Kaderinde cennete gideceği yazan birisini Allah neden dünyaya gönderiyor? Doğrudan gitse ya?

BAK İŞTE bu da çok ilginç bir soru oldu. Doğrusu, sen sorana kadar hiç böyle bir soru aklıma gelmemiŐti. O yüzden şimdi bu soru üzerinde beraber oturup konuşalım ve bakalım nasıl bir cevap bulacağız...

Sen bir  ğrenci olduğun için, sana okulla öğrencilikle ilgili örnekler vermek hoŐuma gidiyor.

Sanırım, senin için de bu kolaylık oluyor. Çünkü zaten içinde olduğun bir dünyadan verilen örnekleri çok daha iyi anlıyor olmalısın..

Sizin sınıfınızda çok çalışkan öğrenciler var değil mi? Mutlaka her sınıfta böyle öğrenciler vardır. O çalışkan arkadaşlarının, sene sonunda pırıl pırıl bir karne alacaklarını herkes aşağı yukarı tahmin eder.

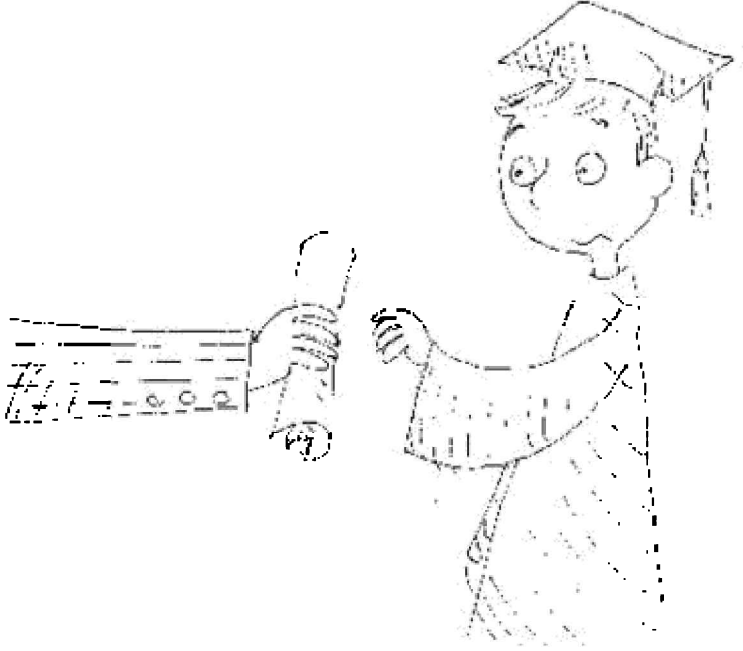
Öğretmenleriniz de, onların bütün sınavlardan güzel notlar alacaklarını, iyi bilirler.

Peki, bir gün okul müdürünüz sınıfa gelse ve, o çok çalışkan öğrencilerin tek tek ismini saydıktan sonra:

“Sizler artık ders çalışmak zorunda değilsiniz. Hatta okula da gelmeyin! Çünkü size sınav yapmayacağız. Karnenizi ve diplomanızı hemen vereceğiz. Nasıl olsa en iyi şekilde alacaksınız..” dese, sen ne hissedersin?

İçin burkudur değil mi? “Canım tamam çocuklar çalışkan ama, böyle de olmaz ki? Biz nerden bileceğiz onların en güzel karneleri hak ettiğini, hepimiz gibi girsinler sınavlarına, çalışsınlar derslerine, sonrada alsınlar karnelerini..” demez misin?

Bu işte bir tuhaflık, bir adaletsizlik olduğunu hissetmez misin?

Peki o çalışkan öğrenciler, bu teklifi kabul ederler mi sence?

“Biz çalışkan ve iyi birer öğrenciysek, bu okula geldiğimiz, derslerimize çalıştığımız, tembellik etmediğimiz, öğretmenlerimizi dinlediğimiz, sınavlardan güzel notlar aldığımız, sene sonunda da pırıl pırıl bir karne ile evimize gittiğimiz için çalışkanız.

Bunların hiçbirini yapmadan elimize tutuşturduğunuz bu diplomanın bizim için ne anlamı, ne kıymeti kaldı şimdi?” demezler mi?

Çalışkan öğrencilerin çalışkanlığı, okula geldikleri, derslerine çalıştıkları, sınavlardan iyi notlar aldıkları sürece geçerlidir.

Bunları ortadan kaldırırsak, onların çalışkanlıklarının hiçbir değeri kalmaz...

Bir de bunun tam tersi var... Tembeller, sınıfta kalacak olanlar, okulu bitirip asla diploma alamayacaklar..

Yine bir gün okul müdürü sınıfınıza gelse ve bu aşırı tembel takımını tek tek tahtaya kaldırdıktan sonra:

“Sizin adam olmayacağınız belli oldu. Hepimiz ümidi kestik. Siz, ne sınıfınızı geçebilirsiniz, ne de bu okulu bitirip, diploma alabilirsiniz.

O yüzden hiç buralara uğramayın, hepinizi okuldan attık. Bunlar da, sene sonunda alacağınız berbat karneler! Boşuna burada yer

kaplamayın!” diyerek, onları okuldan kovsa, ne hissedersin?

Bunun en azından büyük bir adaletsizlik olduğu geçmez mi içinden?

Ya o tembeller? “Biz okula gelmedikten, sınavlara girmedikten, sonra tembel olduğumuzu nasıl söylersiniz? Dedikleriniz doğru olsa bile, hiç değılse adalet namına bize bu reva mı?” diye itiraz etmezler mi?

Kendilerinin tembel olduklarını bal gibi bildikleri halde, “Bize haksızlık edildi! Bize adaletsizlik yapıldı!” diye bas bas bağırırmaya başlamazlar mı? Oysa, hatalarla dolu sınav kağıtları önlerine konsa, itiraza hiç hakları olmayacaktı.

Hem kendileri, hem de başkaları onların ne tembel ne haylaz öğrenciler olduğunu bileceklerdi.

Şimdi bu örnekleri aklımızın gözüne bir dürbün gibi tutup, sorumuza bakalım.

Bakalım ve bir cevap görmeye çalışalım...

Cennete dünyadan gidilir

Kimler Cennete gider?

Bu dünyada iyi bir hayat yaşamış, Allah’ın razı olacağı işleri yapmış, razı olmayacağı işlerden mümkün olduğu kadar uzak durmuş kimseler...

Allah’ın emrettiğı işleri yapmak için çaba sarfetmiş, yasakladıklarından da kaçmış kimseler...

Karşısına iyi ile kötü, yararlı ile zararlı, günah ile sevap, haram ile helâl çıktığında iyiyi, yararlıyı, sevap olanı, helâli seçmeye gayret göstermiş kimseler...

Haksızlığa uğradıysa da, kimseye haksızlık etmemiş, adaletsizliklerle karşı karşıya kaldıysa da, eline fırsat geçtiğinde zalimlik yapmamış kimseler...

Peygamberlerin öğütlerine kulak vermiş, ayetleri dinlemiş kimseler...

Bollukla karşılaştığında şükretmiş, elindekini yoksullarla paylaşmış, komşusu açken tok yatmamış kimseler..

Darlık zamanlarında sabretmiş ve asla Rabbine karşı isyan etmemiş kimseler...

Bile bile bir karıncanın üzerine bile basmamış kimseler...

Allah'ın isimlerini çokca anan ve ibadet eden kimseler...

Başkalarına güzel öğütler veren ve insanları fena işlerden uzak tutmaya çabalayan kimseler...

Namuslu tüccarlar, kimseyi kandırmayan satıcılar...

Allah, elbette kimlerin cennete gideceğini biliyordu. Eğer, cennete gidecek kullarını dünyaya göndermeden doğrudan cennetine koysa idi, bütün bu güzel tablolar hiç yaşanmamış

olacaktı.

Bu neye benzer biliyor musun? Allah'ın içinde hangi çiçeğin kaderi yazılı olduğunu bildiği tohumları, çiçeğe dönüştürmeden öylece tohum olarak bırakmasına benzer...

Oysa o minicik tohumların, bir karanfile, bir papatyaya, mis kokulu bir hanımeline, güle, mor salkıma dönüşmesi ne güzel bir şeydir...

Minicik bir tohumcuğu bile açmadan, sümbüllendirmeden tohum olarak bırakmayan ve ondaki saklı güzelliği açıp gören ve gösteren Allah; elbette cennetlik kullarının güzelliklerini de dünya aleminde açıp göstermeyi tercih eder...

Görmedikleri Rablerine iman etmelerini...

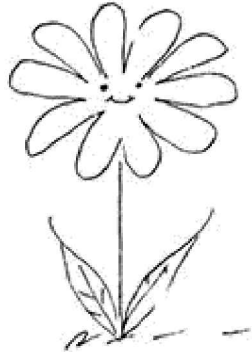
Secde etmelerini, dua etmelerini ister..

Yasakladıklarından uzak durmalarını, emrettiklerini baş göz üstüne yapmalarını, helâl ettikleriyle yetinip, haramlardan kaçmalarını, adaletli olmalarını, kendilerine verilen nimetleri başkalarıyla paylaşmalarını, yokluk zamanlarından sabretmelerini.. hem görmek, hem göstermek ister...

İşte bu yüzden kullarını, bu imtihan meydanına gönderir...

Çünkü, cennete dünyadan gidilir.

Ve cennete gitmenin şartı, “iman edip güzel işler yapmaktır.”

Eğer Allah cennetlik kullarını dünyaya hiç göndermeseydi, onlar, bu güzel işleri nerede yapacaklardı? (Çalışkan öğrencileri hatırla!)

Cennette, ibadet etmek, iyi ile kötü arasında bir tercih yapmak diye bir şey olmadığına göre, bütün bunların yaşanabileceği başka bir yer olmalı değil mi?

Ayrıca cennetin kıymetini, gözlerini cennette açmış birinden çok, dünyadan cennete gitmiş birisi bilebilir.

Soğuşun, açlığın, yorgunluğun, hastalığın, ümitsizliğin, hayal kırıklığının, üzüntünün, ayrılığın, zamanın ve her şeyin geçip gitmesinin, yaşlanmanın, zulme uğramanın, adaletsizlik görmeninin.. ne demek olduğunu hiç bilmeyen ve hiç görmemiş birinin, cennetin kıymetini bilmesi ile; böyle bir dünyada yaşayıp, bunların hepsini az ya da çok tatmış birinin bilmesi aynı olur mu hiç?

Cennetin kıymetini, en iyi bu dünyadan oraya gidenler bilir. En iyi onlar şükreder Rablerine, en iyi onlar hamd eder...

İnşaallah biz de onlardan oluruz...

Ya cehenneme gidecek olanlar?

Bazen polisler, bir kimsenin suç işleyeceğini adları kadar iyi bilirler. Ancak, “Bu adam suç işleyecek, hadi bunu tutup hapse tıkayalım!” diyemezler. İnsanların kırık dökük adaleti bile buna izin vermez.

Hem verse bile o kimseler, durduk yerde zalim iken mazlum durumuna düşerler.

“Bizim ne suçumuz vardı ki bu hapislere tıklandık, bu cezalara tutulduk..” derler.

Tıpkı sınıfta kalacakları herkesce bilinen tembel öğrencilerin önceden okuldan atılmaları gibi, onlar da feryat edip bu büyük adaletsizlikten yakınırırlardı...

Evet, adil insanlar buna izin vermezler.

Adil insanlar buna izin vermezken, insanlara adalet duygusunu veren Allah hiç izin verir mi?

Elbette vermez...

Ve bu dünya hayatı sona erdiğinde, kendilerine yapıp ettikleri bir bir gösterilir.

“O gün insanlar, yaptıkları i ler kendilerine gösterilsin diye bölük bölük Allah’ın huzuruna çıkarlar.” [17]

Neden böyle bir cezayı hak ettiklerini hepsi bilir.

Hiçbiri içine düştükleri bu kötü durumdan ötürü şikayet edemez, “Biz işlemediğimiz suçlardan ötürü cezalandırılıyor” diyemez.

“Size bir uyarıcı gelmemi miydi?” diye sorulduğunda ise:

“Evet” derler.

“Bize uyarıcı geldi. Ama biz yalanladık, ve dedik ki, Allah’ın bir şey indirdiği yok; siz büyük bir a kınılıktasınız.”

“Ke ke dinleseydik” derler. “Ke ke akıl edebilseydik..!” [18]

[17]- Zilzal suresi, 6

[18]- Mülk Sûresi, 10

Deprem kader mi, değil mi?

1999 YILINDAKİ o büyük depremi yaşamış biri olarak, ne zaman depremle ilgili bir konuşma duysam, ister istemez kulak kesiliyorum.

Gazete köşelerinde bir yazı görsem, tamamını okumasam bile, söyle bir bakmadan edemiyorum...

Kırk sözünden birine ancak itibar edilmesi gereken internette bile, depremle ilgili bir habere rastlasam, ilgimi çekmesine engel olamıyorum...

O yüzden, senin bana böyle bir soruyu neden sorduğunu çok iyi anlıyorum. Duydukların, gördüklerin, okudukların kafanı karıştırdı...

Deprem kaderdir, her şey gibi...

Bu kitabın hemen her bölümünde yaptığımız gibi, kaderin tarifini bir kez daha hatırlayalım.

Neydi kader?

Allah'ın olmuş olacak, yaratılmış yaratılacak, yerlerde ya da göklerde, her şeyi, karıncalardan insanlara, kum tanelerinden yıldızlara kadar her şeyi.. her haliyle bilmesi değil miydi?

Öyleyse, “Deprem kader değildir?” diyen birisi, ya Allah'ı bilmiyor ya da kaderin ne olduğunu?

Çünkü yaptığımız bu tarife göre, yeryüzünde tek bir yaprak bile Allah'ın bilgisi ve emri olmadan dalından kopup düşemez..

ş “O, karada ve denizde ne varsa bilir; O'nun ilmi dı ında bir yaprak bile

dü mez.” [19]

Bir yaprak dalından, Allah’ın bilgisi, izni ve emri olmadan kopup düşmez ise, şehirler, ülkeler ve hatta kıtalar büyüklüğündeki yeryüzü parçaları, Allah’ın izni ve emri olmadan, O’nun bilgisi dışında; kendi kendilerine, hareket edebilir mi?

Dünya kendi kendine mi Güneşin etrafında, üzerindeki canlılar için olabilecek en ideal uzaklıkta durmuş ve dönüyor?

Ay kendi kendine mi..?

Samanyolu’ndaki 200 milyar yıldızdan bir tanesi olan Güneş, kendi kendine mi galaksisinin en korunaklı noktasına oturmuş ve görevini aksatmadan yapıyor.

Güneş sistemindeki öteki gezegenlerin hiçbirinde hayatın en küçük bir izi bile bulunmazken; dünyaya en yakın gök cismi olan Ay bile, hayat şenliğinden bunca ıssız, bunca yalnızken; yeryüzü kutuplardan çöllere kadar neredeyse her metrekaresi hayatla dopdolu...

Tesadüfen mi dolu? Kendi kendine mi oldu?

Atmosfer tabakası, kendi kendine ve tesadüfen mi, güneşten gelen ışınları süzüp; yeryüzündeki kelebeklerden fillere kadar bütün canlılar için en uygun kıvama getirecek bir yapıda...

Ağaçlar kendi kafalarına göre karar verdiler de, o yüzden mi bütün günü fotosentez yaparak geçiriyorlar...

Tesadüfen mi atmosferdeki oksijen oranı içimize çekebileceğimiz kıvamda.. Ciğerlerimiz tesadüfen mi, burnumuzun dibindeki havayı soluyacak şekilde?

Akciğerlerimizdeki milyonlarca *Alveol* keseciği tesadüfen mi, kandaki karbondioksit moleküllerini toplayıp, yerine taze oksijeni koyabilecek bir incelikte?

Hava, soluyacağımız kıvamda..

Su, içebileceğimiz kıvamda..

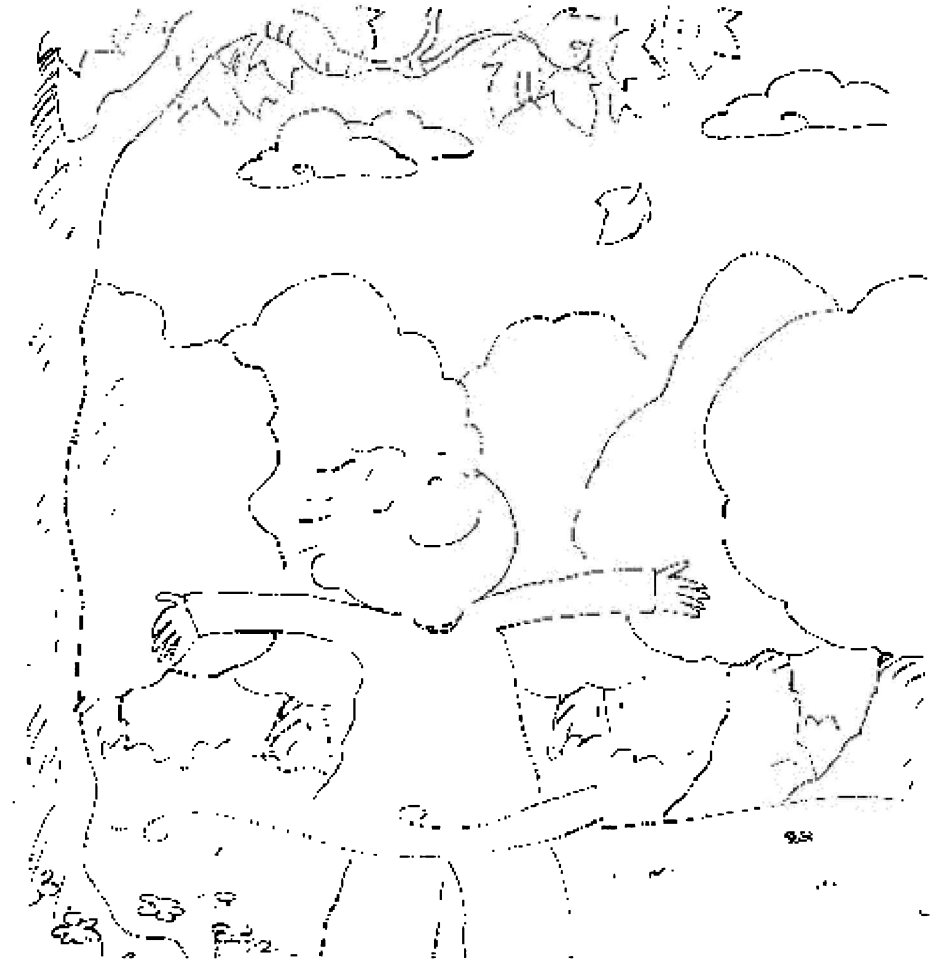
Elma, yiyebileceğimiz kıvamda...

Kendi kendine mi, tesadüfen mi?

Çiçeklerin yaprakları ve kelebeklerin kanatları tesadüfen mi bu kadar göz alıcı renklerle boyandı..

Bu alemde hiçbir şey tesadüfen olmaz.

Ne bir yaprak tesadüfen dalından düşer, ne de şehirler, ülkeler, kıtalar büyüklüğündeki kara parçaları, kendi kendine, tesadüfen kayar, ya da sarsılır... Çünkü her şeyin bir kaderi vardır.

Ve kader Allah'ın olmuş olacak, yaratılmış yaratılacak, yerlerde ya da göklerde, her şeyi, karıncalardan insanlara, kum tanelerinden yıldızlara kadar her şeyi.. her haliyle bilmesidir...

Deprem kaderdir ama kader yan gelip yatmak değildir...

“Deprem kader değildir?” diyenlerin bir kısmı Allah'ı bilse de, kader konusunda çok cahildir.

“Deprem de her ey gibi kaderdir elbette” dersanız size şöyle cevap verirler:

“Ne demek deprem kaderdir? Deprem kader falan değildir.

Adam gibi binalar yaparsak, deprem kaderimiz falan olmaktan çıkar!”

Oysa, “Deprem kaderdir” diyenler; “Ne yapalım ellerimiz koynumuzda oturup bekleyelim. Depreme kar ı hiç önlem alınır mı?

Allah’a tevekkül etmekten ba ka çaremiz yok” demiyorlar ki?

En azından, Allah’a ve kadere iman etmiş, akli başında hiçbir Müslüman böyle şeyler söylemez.

Kadere iman etmek, tedbir almamak, yan gelip yatmak, demek değildir çünkü.

Önce tedbir sonra tevekkül

Tevekkül, Allah’a güvenmek, her türlü konuda O’nu kendisine vekil etmek ve “Görelim Allah neyer, neylerse güzel eyler” demektir.

Saadet Asrı’nın güzel günlerinden birinde, bir adam, Sevgili Peygamberimiz’in (asm) huzuruna geldi ve şöyle bir soru sordu:

“Ey Allah’ın Elçisi(asm), devemi bağlayayım mı, yoksa bu konuda Allah’a tevekkül mü edeyim?”

Sevgili Peygamberimiz (asm) ona hepimize ders olacak müthiş bir cevap verdi:

“Deveni sıkıca bağla, ondan sonra da tevekkül et!” [20]

Peygamberimiz (asm) o adamın, devesini kapı önünde başıboş bırakıp, “Ben Allah’a tevekkül ettim” demesine izin vermedi.

Elinden geldiği kadarı ile, devesinin kaybolmaması, alıp başını gitmemesi için ne yapabilecekse onu yapmasını istedi. Ancak sonra da, tevekkül etmesini emretti...

Hiçbir gayret göstermeden, “Ben Allah’a tevekkül ettim” demek, Peygamberimiz’in (asm) hayatında olmayan bir şeydi.

O, savaşlarda zırh giyer, askerlerini en güzel şekilde yerleştirir, alınabilecek bütün tedbirleri alırdı. Sonrasında ise, Rabbine tevekkül eder, neticeyi sadece ama sadece Allah’tan beklerdi.

O’na dua eder, O’ndan hayır, iyilik ve esenlik isterdi.

Sevgili Peygamberimiz’in bize verdiği tevekkül dersi böyleydi...

Aklımızın anladığı, gözümüzün gördüğü elimizin tutabileceği ne kadar tedbir varsa onları alır, sonra mutlaka Allah’a tevekkül ederiz.

Çünkü, deveyi bağlamadan, “Ben Allah’a tevekkül ettim” demek ne kadar eksikse; deveyi sıkı sıkı bağladıktan sonra, “Devemi sıkı sıkı bağladım. Artık bu deve buradan hiçbir yere gitmez, kesinlikle de kaybolmaz. Yüzde yüz eminim bundan” demek de, o kadar eksiktir...

Eğer Allah diler ve izin verirse, sen deveni kırk yere de bağlasan, o alıp başını gidebilir. Mesela hırsızlar çalıp götürebilir.

Hiçbir şey olmasa bile hayvanın eceli gelir, yıkılıp kalır.

Madem deprem bölgesinde yaşıyoruz, o zaman evlerimizi en sağlam zeminlere en sağlam şekilde yapmalıyız.

Eşyalarımızı öyle kolaycana devrilip düşmeyecek şekilde yerleştirmeliyiz...

Bir deprem sırasında ne yapılır ne yapılmaz hepsini önceden bilmeliyiz...

Ne zaman, nerede, nasıl olacağını kimselerin bilemeyeceği depreme karşı, ne kadar tedbir alınabilecekse hepsini almalıyız...

Yani devemizi bulabildiğimiz en sağlam halatla, bulabildiğimiz en sağlam kazığa, atabildiğimiz en sıkı düğümle bağlamalı ve sonra da, Allah'a tevekkül etmeliyiz...

* * *

İslam'ın ikinci halifesi Hz. Ömer zamanıydı. Halife, İslam ordusunu Şam taraflarına göndermişti. Askerlerinin ne durumda olduğunu görmek için, kendisi de Şam'a doğru yola çıktı.

Şam'a yaklaştıklarında, şehirde Veba salgını olduğuna dair bir haber geldi.

Veba, o devirde en bulaşıcı ve en korkunç hastalıktı.

Hz. Ömer, şehre gidip gitmeme konusunda kararsız kaldı. Onun bu kararsız haline büyük sahabe Abdurrahman b. Avf yetişti ve Sevgili Peygamberimiz'in (asm), *"Bir yerde veba çıktığını duyarsanız oraya gitmeyin!"* emrini hatırlattı.

Hz. Ömer, Şam'a gitmekten vazgeçti.

Fakat Şam'daki ordunun komutanı Ebu Ubeyde b. Cerrah, Halife'nin bu kararını öğrenince:

"Allah'ın takdir ettiği (yani kaderlerimize yazdığı) bir eyden mi kaçırıyorsun ey Ömer!" dedi.

Hz. Ömer, *"Kaderimizde veba olmak varsa zaten Şam'a gitsek de gitmesek de oluruz. O yüzden hele bi gidip bakalım"* demedi.

Çünkü İslam'da böyle bir kader anlayışı yoktu.

“Evet Allah'ın takdir ettiği eyden kaçıp, yine O'nun takdirine sığınıyorum!” ^[21] dedi.

Bu sözleriyle, vebadan kaçtığını ama bunun kaderden kaçmak anlamına gelmediğini de güzelce belirtmiş oldu...

Eğer biz deprem endişesi taşıyorsak, evlerimizi ona göre yapar tedbirini alırız. Hatta deprem için çok tehlikeli bölgelerden uzak dururuz. Ama ne kadar tedbir alırsak alalım, eğer kaderimizde depremden zarar görmek varsa ondan kaçamayız.

Mesela dünyanın en sağlam evinde oturuyor olsak bile, kimse bize deprem olduğunda orada olacağımızı garanti edemez! Öyleyse tedbiri elden bırakmadan, tevekkül edeceğiz.

Hz. Ömer'in dediği gibi Allah'ın takdirinden, yine O'nun takdirine kaçıp sığınacağız...

“Biz elimizden geleni yaptık Allah'ım. Bütün bu gayretlerimizi bir dua gibi kabul et ve bizi depremden, ve türlü türlü afetlerden koru...

Sana inandık, sana tevekkül ettik...

Senin iznin, emrin ve bilgin olmadan bizi bir sivrisinek bile sokamaz...

Sen bizi koru ya Rabbi!

Hakkımızda vereceğın bütün hükümleri, hem bu dünyamız için, hem de sonsuza kadar ya ayacağımız ahiret hayatımız için, gözlerin görmediğı, kulakların i itmediğı, akıl ve kalplerin hatırına gelemeyecek kadar büyük hayırlarla neticelendir..

Bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver...

Bizleri, bolluk ve varlık zamanlarında ükreden; darlık ve sıkıntı zamanlarında ise sabreden kullarından eyle..."

[19]- En'am Suresi,59. ayet

[20]- Tirmizi, Kıyame, 60

[21]-Buharî, Tıbb, 30; Müslim, Selam,98